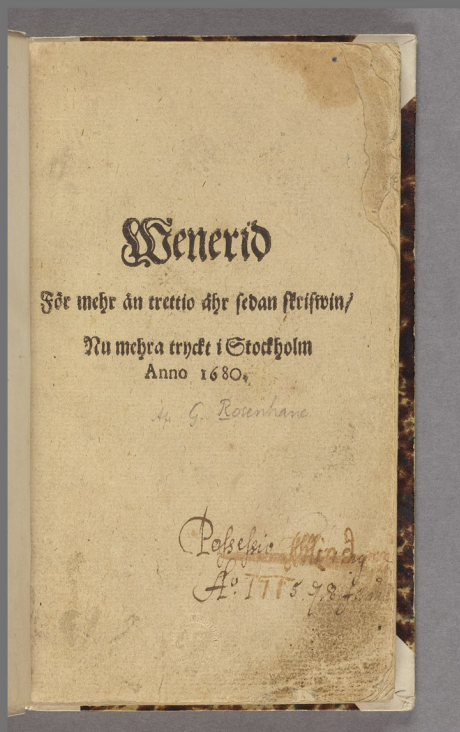

Skogekär Bergbo

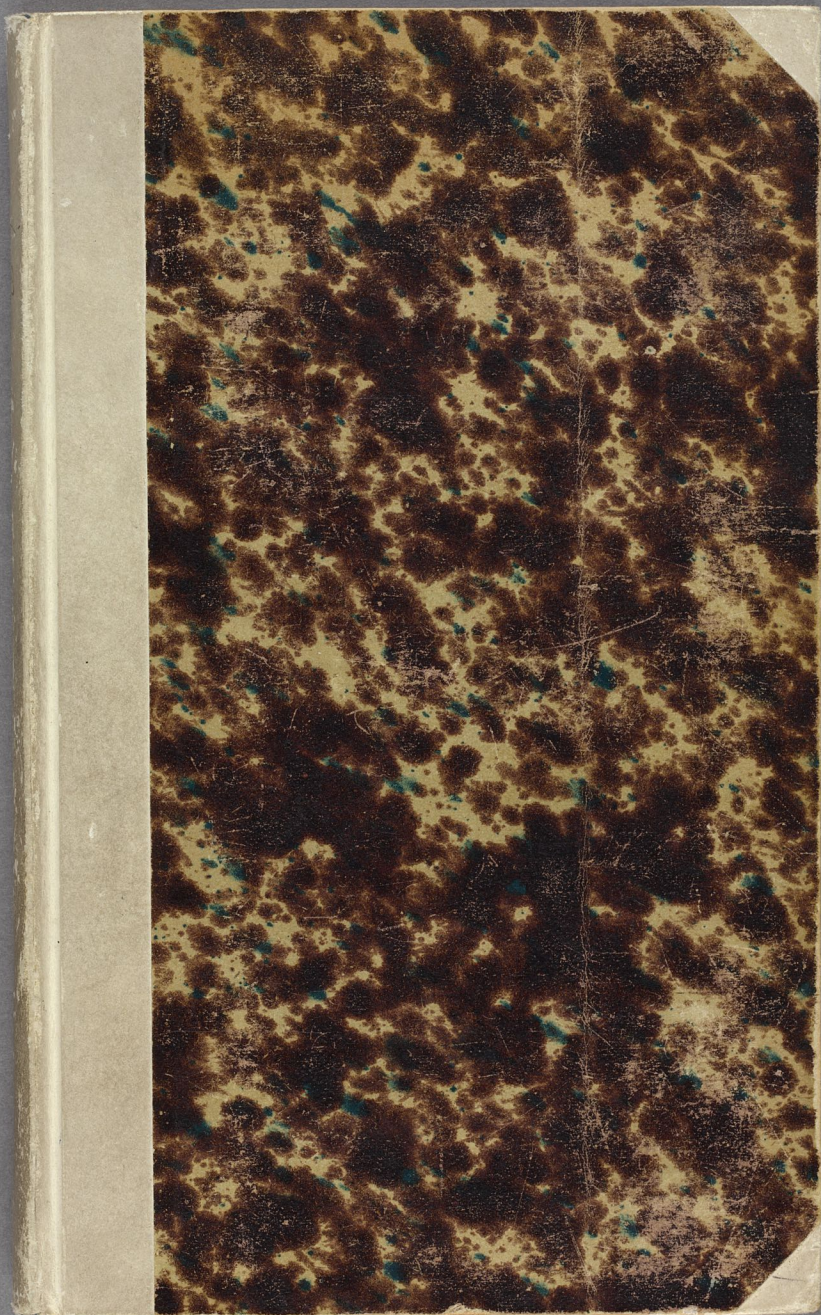
Wenerid för mehr än trettio
år sedan skrifwin, nu ...

Tryck // F1700 / 1950

Tillkomstår 1680?

Digitaliserad år 2016

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

F 1700

64

35.

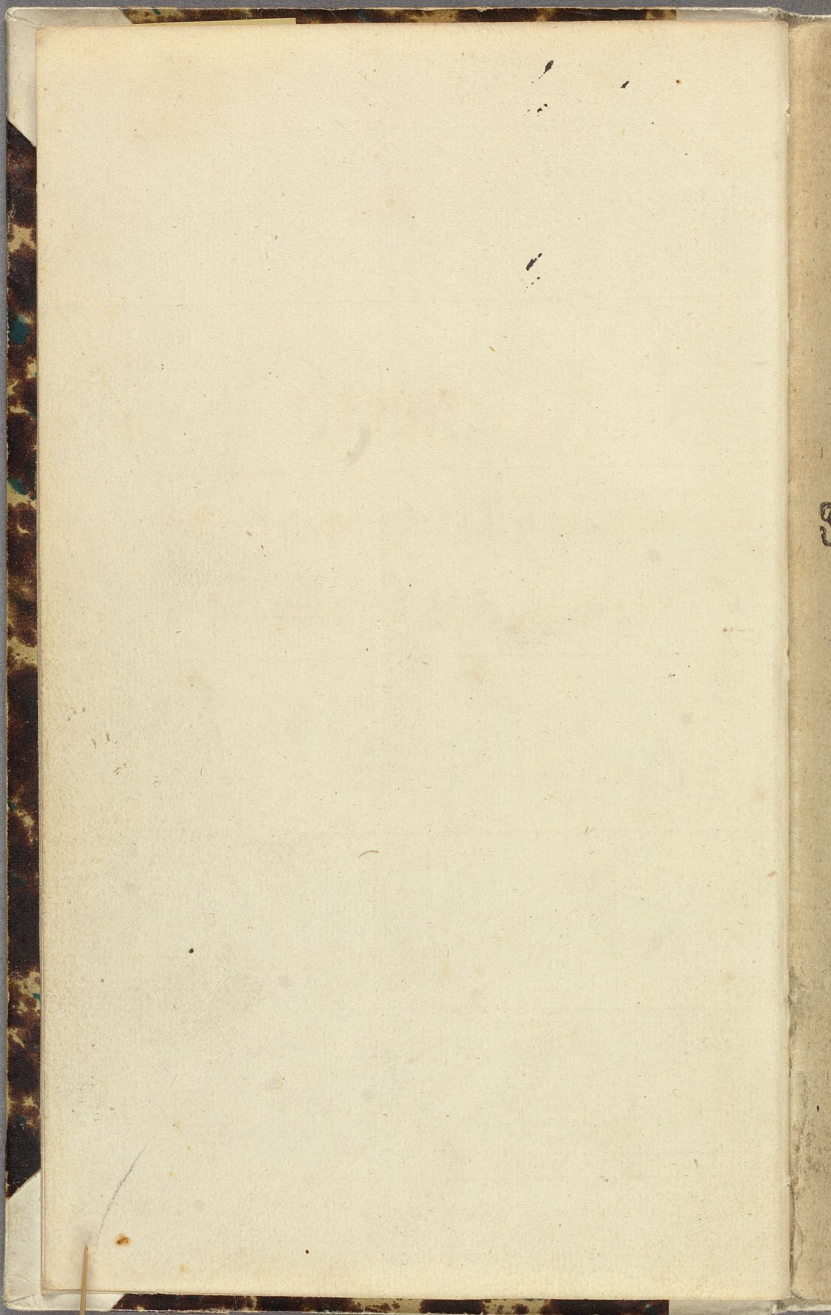
F 1700.

1950

KUNGL. BIBLIOTEKET
STOCKHOLM

Wenerid

För mehr än trettio år sedan skrifwin/

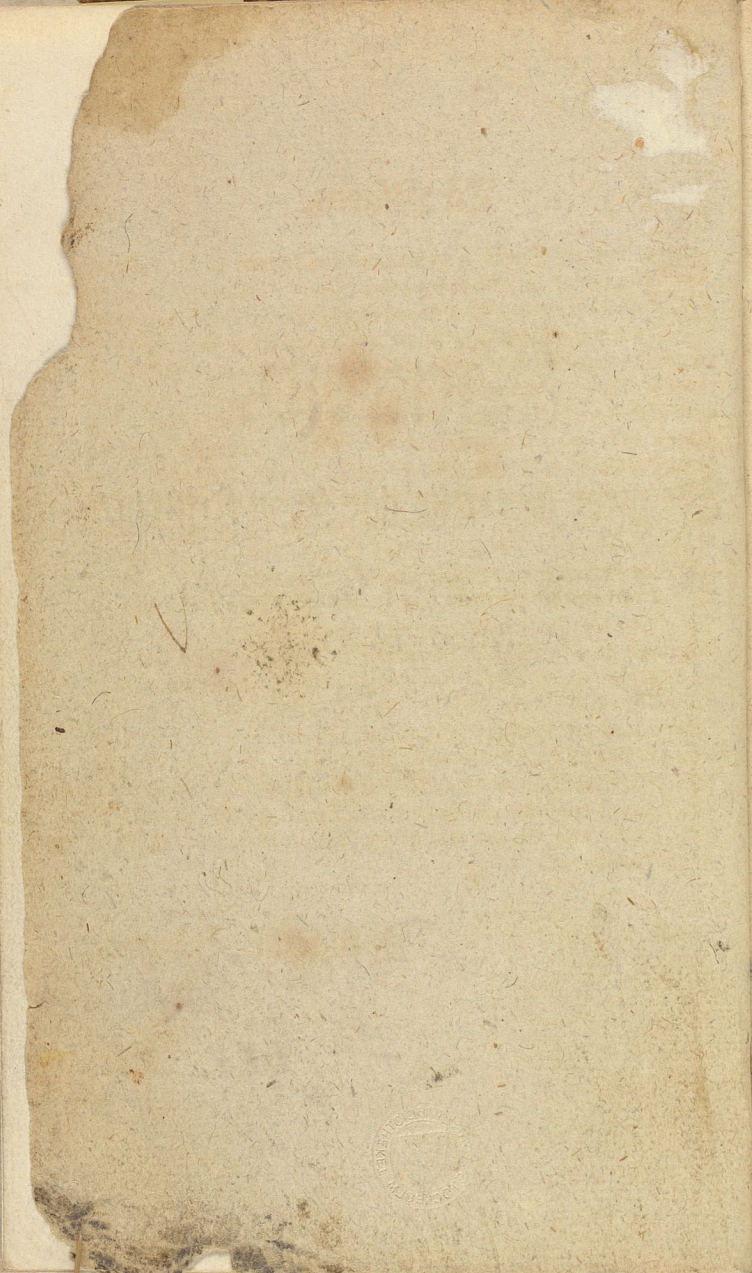
Nu mehra tryckt i Stockholm

Anno 1680.

Ap. G. Rosenhane

Possessio ~~Wenerid~~
A. 1775 9. 2. 1775

ra
th
or
ac
S
ti
is
V
p
E
a
h
n
b
o
d
r
h
t

Till Läsaren.

Såsom ett Språk beqvämligast kan komma till sitt fullkomliga bruk igenom Rym eller Skalde Känsten / så lägga sig nu flera där uppå / antingen medh löst eller medh bundit sätt blifwer ätt skrifwit (soluta aut ligata Oratione) thet förwa brukas almänt thet senare Skalderna (Poeterna) the älfte aff them brukade aldrigh Rym uthan en särdeles lagh medh ordens ordningen och mät / hwar aff deras Skriffter skulle bestå. Nu achtas ände ordens lyftheit alenast. Så / i Italienska Spaniska Franska Tyska som Swäniska Språken medh thet bunde sättet tilskrifwa ähre Språken mehra berömde och beprydde än med thet löse som hos Grekerna Pindarus Sophocles &c. Hos Latinerna Virgilius Horatius / och så många flera hafwa lätt se i första påseende dömes om Swäniskan thet är ett grofft / ofatt / obbyligt Språk särdeles til rymande des infinitiva lyfthas inthet alla på are , ere , ire , uthan ähra nästan terminationses infinitæ. Men här medh är äfwen Swäniskan öfwerstödtigare för Rym diehtarena än något annat Språk som uthwijfas skal medh ett slagz Rym bestående aff 14 Radar som the kallat Sonetter hafwer petrarcha Italteniskan och Ronsard Fransöskan hedrat / både efter Friggas dem the falla Venus drifwande / ingenthera efter Thors dön the falla Mars nu til at låta se Swäniskan i Rym sticketighet / äre här några i hopsatte aff sama slagz Rym inga aff them öfwer fatte eller verterade om thet är och Friggas drifwande behöfwes inthet fråga efter.

Stogetår Bärgho.

EV altidh hugg och slag/ i ädle gode Götter
Ibrunner wärior roo och skölder hwille tidh
Så länge Frigg' och Thor så talas widh om stridh
Och ingen medh gewår i Sälter eder möter

Och ingen eder land i wredes modh omstöter
Gudinnan Iswa will ehr ungdom i en stridh
Som stillare är och söt och både lönnen blidh
Til thez ehr någon ann medh andra wapen höter

See här hwadh kärleks macht har en bewekt at skrifwå
Thet har iag dragit fram och riswit uhr hans hand
Han hade ämnat thet äth en allenast gifwa

Iagh gbe thet almänt om the wijda Norda land
Behaga i thet så få i änn något mehr
Som iagh hos honom döit/ wäl wärt at läsas seer.

I.

En hastigt blef iagh skedd aff lilla Gudens piilar/
 Som sswar så medh eld som iern sitt Tyranni/
 Medh hemlige försåt och små bedrägerij/
 Som medh sitt skjutande sigh aldrig nänten hwilar.

Som färdas widt omkring som blir så många Wiilar/
 Oskydigh wardt iagh säär men. ach! hwar slog du då.
 I Skogen Stiuegud när du mig råtar så/
 Hwad winst hwad för beröm at du så häffrigt ijlar/

Nått som en annan/ styt i våra skogar willa
 För särtlig löper kring/ och slår de säkre diur
 Med en försätkat Sång/ kan deras bron snilla

Kring buskar stiul och trå/ sig sticket uppå lur
 Nåtså där ställer fram/ och denna redskap grymma
 Hwar kan man hafwa frid/ hwart kan man undan ryma.

Jag wil iag älska än/ i alla mina dagar
 Och hafwer haft dig kär/ frän det iag dig först sågh/
 En skönare eller rijk/ en högre eller lägh/
 Sig wara hwem dat wil/ mig någon mehr behagar/

Får iag en Benerids gunst/ om Gudh så äntelig lagar/
 Så älskar iag litwål fast iag en älskad är
 Du äst allena min/ alen ästu mig kär
 Dy stillias wi en äth/ tii des of död förswagar/

Och den ehvem det är/ äth hwem du är bestård/
 Tag kärleek utaf mig/ iag wil den med dig dela
 Om iag förringa är och du nu mehra wård

Om honom ingen ting/ må en hans kärleek sela
 Men feltes kärleek/ tänk på mig ännu som brinner
 Tänck at du ingen änn/ som älskar mera finner.

SOm du mig hafwer nu tilfyllest lätit weta/
 Hwad kärteet du har haft och med hwad stadighets
 Så wil iag såha dig om du förr intet weet
 Hwem som min Jungfru är och hwad hon mände hetat

Den iag har älskat förrst/ förhan länge leta.
 War sköne Ven erid / den har iag älskat sist/
 Och aldrig hafwer seen af annan kärleek wist.
 Andoch at ingen mig har funnat mehr förreeta.

Det hade henne bort/ som hwar och en skal dömma
 Behag och hålla af så trogen stadig wän
 Men har hon Amendon tär/ så måst hon mig för glömma

Jag weet och tror lifwäl at det är intet än
 Det wari som det wil min Venerid älskar iag
 Hon hon behagar mig in til min sista dag

Gud kärleek alt sitt sält i sina kånster lärde/
 Då lyfsam war den dag/ och lyfsam war den stund.
 På hwem han med mig och uprättar sitt förbund.
 Och i sitt gyllen nåt mig aldrasörst besnårde/

Men åter twert emot/ när iag rätt kärleeks wårde/
 Betäncker klagar iag och aff mitt hiertas grund
 Du säger i min sorg at skadligt war det fund
 At kärleek mig så greep/ och kom med mig i särde/

Om han nu orsak är til sorg och så til frögd
 Bewissar wara sant/ aff skadan blir man wijs.
 Och efter det så är at wijsdom har ett priis.

Som ey wårderas kan så är iag wålsförnögd
 At iag med sorg och frögd har sådan skatt förrikt
 Med ålstandet har iag/ ey annan lijta wånt.

När när kärleek mig i sömpnen wil påminna/
 At dagen som war när det war min Venerids dag/
 Och at då gifwa band/ war en sedwanlig lag/
 Jag hörde säya mig hwem wil den bundne binna.

Men du ärkomne dag det namn har funnat winna;
 Som namnens tåckligheet/ all andras öfvergår/
 Så ware klarheet din för dagar detta år /
 Är du tillsagd det namn/ är intet högr at finna;

Mång gångor har iag dig sedt öfwer werlden lysa/
 Från det iag fånglad bles mång gångor der til ån.
 Har Venerid sedt/ du kommer alt igen.

När man afwintrens köld/ begynner til at frysa/
 Du förer androm köld/ mig altijd brånad ny.
 At tänckia på dens namn som iag ser för mig fly.

Serweet än ingen hwem/ iag älskar icke heller.
 Min aldraktiärste sielf/ at hon så älskad är/
 Hon tror det ey/ och då iag henne måst begär/
 Mig äfta främmande och som en ofänd ställer/

Hwarsöre gör iag dig/ mig sielf i strömmen fäller/
 Så stilla at iag och/ mig en bekänna törs
 Hwem är i sönnd stadd/ där drunknar och för görs
 Och ropar intet hjälp/ men wil der blifwa heller/

Hwad är för din så spacke/ som tyst sigh låter fångsla.
 Skal iag och dras så tyst hwi har iag och en mund/
 Är det en lufsig ting/ för hwem skal iag mig ångsla.

Förnufftet swarar mig bekänd dig ingalund/
 Annu är intet tiidh/ wist är det äfta dygd.
 Men det som ärnat är/ äth andra/ äfta/ blygd.

E Bad achtade iag det du log' / årh min begäran.
 Had' du mig intet kiär / när iag får habe dig /
 Jag undrad intet på du öfvergåfve mig /
 At hafwa haft dig kiär / nog woro mig den åhran.

Men at iag älskar och / skal intet dig beswära /
 Du west du åst doch wård / at hwar och en det giör.
 Så undra intet på / at iag det göra tör /
 Min willia är mig frij hwem kan mig den afftåra /

Iistwål är Jungfruers art / derföre willia wåga
 At folk må icke stort af deras kiärleek såya
 Så wet at ingen wet iag skulle dig begära /

Och wet / du icke siält at såya det för wist /
 Dy kumme än der om en twistan eller twist /
 Så kan iag såya ney iag har ey haft den åhran.

K. An en Blind kärleek ey der ingen dygd är wara/
 Som siält är idel dygd/ så undra innet på/
 At han så mången man/ så säker låter gå.
 Den han ey pröfwa wård sin söhrees mächte förfara/

Den gifwer sig til frigs som liter achtar fara/
 Til konstler den som har gått minn' och högt förstånd.
 Hwar måter krafften sin när han wil tag' ett stånd.
 Den ondomsfällan kan sig älskog uppenbara/

Dy finnes någon til den som sig låter winna.
 Af afwund eller haat / af onska / slem begär/
 Af falskheet owro list/ och hwad mer odygd är/

Hoos de kan innet rum wår rene kärleek finna.
 Det är ett trä som wil planteras i god jord/
 Men sås dett annorsläds/ är fåtång möda giordh.

S Bem säger at een dröm/ har intet til betyda
 Doch hafwer mången sagt hwad dem skulle händ' och
 Som wij wid ändran stor af andra hör' och se (ste)
 Dy andan waring giör hälsi dem som honom lyda.

Men aldrig har iag dröme/ det så lätt til uttryda/
 Så lefwades så bårt sig kunde migh förte/
 Som denna natt/ hwar aff är inthe at göra spe/
 Men mehr med några rijn den händelsen bepryda/

Jag säg min Venerid mång ord med henne fälte/
 Wij komme til ett rum där några speglar stå.
 At hon sig der uti beskåda wille då.

Wad iag/ och sade än när hon sig der widh stälte/
 Betrachta thet nu siölf/ se til om iagh har skäl
 At iag så länge är/ en sådan skönheek wäl.

Så syntes mig hon tog/ min hatt i sina händer/
 Och gick så där med uth-des millan sökte iag.
 Det såg hon ropa mig/ fick hatten sade tag.
 Och så mild leendes sig sachtlig från mig wänder/

Ett frijheet tecken är en Hatt/ dy när det händer.
 At trålar frijheet giffs så är thet gammal lag/
 At gifw' en Hatt så tror iag och hon får behag
 Dmsjüder frälssa mig och mig min frijheet sänder.

Men hurudan frijheet/ at iag ey älskar mehral.
 Så det iag älskar har/ det förra kan ey skee/
 Det är oerrolig ting så widt iag än kan see/

Doch tyckte mig iag fick sist gunste teken flera.
 Och troor ännu som förr/ så hård är ingen stön.
 Som blötes ey af en rätt älskars trågne bön.

II.

SWem tror doch hwad för sorg / hwad ångslan och
Mig förer nu uppå den swarta långa nat / (hwad fara)
Som tager mig ifrån min ådle högste stätt /
Mitt ende tidsfördrift Venerid; õgon klara /

Är solen sin foos måst under jorden wara /
Och månan lemnad qwar til hennes skugga satt /
Är bårta och min sol och skuggen får ey satt
J ångslan lemnas iag den iag wil uppenbara /

Når wi i mörkret gå wår õgon inter gagna /
Wi staple hijt och dijt och falla åstakull.
Så går iag alt för ett når mig åre borttagna /

Serimmorna af min Sol / al ting mig synes full.
Af natkens bisserheet i mörkret tänker iag.
Min Venerid på dig til des det blifwer dag.

Sen är Natten lång/ och dagarna fast fårrå.
 Går Solen up en Stund fring värfd med målna
 Hon föllier stongen åth/ rätt som hon wille sty/ (och sty)
 Sig låter sällan see / år långa tiden bårta.

Gör månan något liust det warar intet länge/
 Och måst om nattetid nu tull nu åter ny
 Nu mindre än som half nu silfwer nu som bly/
 Och äffra när han skijn i wågen målnen hångia

De andra himmels lius än mindre nog förnä.
 De äae många doch långt bårt/ och alle små.
 Så at och deras stien kan intet til of hinna

Emedan det så är hwars stien migh lyser då
 At jag ey allför ett i mörkret måste gå
 Min Venerids ågons lius som klarast för mig brinna.

Du aldrafaste vän / för alla mina vänner!
 Min liffligaste tröst bland all tröst iag kan få.
 Min aldraförste lust / för all lust mig ste må.
 Du aldraförste för alla dem iag kanner!

Du fromhdy Spegel klar hwars klarheet mig nu bräder.
 Som för alt Qwinnoten / kan som exempel gå
 Som åhra tuck och blygd och kysheet täncker på
 Som efter ingen man sig omat görands ränner.

Det wärdige beröm och låf som du förtjänar
 För sådan dygd den kan här ingen gifwa dig
 Om en Gudinner och bärzs mör synnerlig

Blyfsning och förstånd af gunst där til förläna
 Men gifwes sådan gunst der måtte ske i tidh
 Jag soge Venerid berömd i werlden wijsdy.

SOm en trist mårgeuroos mys uth spridd och uprinen
 Med färor oc med lucht/ och prächtig skönheet flor.
 Förnyer sinnen all uti sin stälte flor.
 At ingen blomma lijf på marken warder fannen

Af hwilken målar kånst oh macht är öfwer wunnen/
 En eller fädren at beskriwa sig föriror/
 Dem fattas färor/ konst så lång hon wifs och groe
 Til des at hennes saffe/ är torkad och förswunnen.

En eller finnes löf beröm och prijs och ähra/
 Tilfyllest som sig bör at läswa denna roos.
 De aldrabögste och för ring' äth henne ähra.

Dy kommer nu och seer för än hon går sin foos.
 Hwad målning heune lijf står sedan at begära
 Swem henne kånna wulder måste wara hoos.

S trogneste Amant som tiugo år tillifka.
 Din Jungfru älskar har/ enåår hon war än qwar //
 Och ännu tije år från det hon skilder war //
 Det finnes ingen mehr i stadigheet din lifka.

Du hade ingen lön i kärleek; Guden riike
 För all din hulde tjänst allenast mödan baar
 Och sällan litet nog fick du af henne swar
 Lijkwäl du kunde ey ifrån din sköna wiska

War hon den kyskaste som dulder sielt bekänner
 Nå iagh bekänna det du war den trognaste
 Som lågand kärleek; eld hoos både könen bränner

För alle älskog; par war det det ädlest
 Och wärt at hwar och een uthaf hans rjim det k ännar
 Igenom hwilke det är det lyfjameste.

När ändas doch min sorg! när skal min kärlek ändas
 Mång dag och mången natt/ mång månad ändat är
 Du ändas detta år/ och dig har jag än tiår
 Allting så när som du min kärlek kan omvändas

Är älska doch en dygd/ och af hans flam upståndas
 Hvem wil då fylla mig? är fåfängt det besvär
 Förgäfwes trängtan min onyttigt mitt begär
 Så vänter jag här på mig Venerid; dom må såndas

Jag weet wäl när jag nu begynnar på nye år
 At jag til gammal sorg en ny förötning får
 Ju längre och ju mehr jag älskar Venerid stöna

Antingen hon wil wäl eller och migh illa löna
 Och andre går förbij så många fring mig gå
 Men ey är i min macht den ena uhr sinnet stå.

S War finner iagh en Skogh ditt inthet Fält kan komma
 Hwar får iagh mig ett Stiul der Solen migh ey seer/
 Nu är migh werlden leed iagh söker inthet mehr/
 An Rum som äre mörkt affsides öde toma.

Får iagh min önskan ey den lustigeste blomma
 Hwadh gör iagh längre här nu ähr och tijder fleer.
 Om hon migh ingen gunst och willigheet bereer.
 Hwadh? hafwa Jungfrur kär/ som icke ähre fromma?

Iagh hafwer äfta sagt migh ingen skal behaga?
 Mehr än Venerid min/ men huru skal iagh då
 När man på wägen är at henne från migh taga?

Behaga ingen mehr när hon tagt migh ifrå?
 Misbrantur ähre det/ den någon hafwer kär
 Gemenlige rådd och full medh så lång fruchtan är.

B

Du lilla Hälma min alle små Hälmars ähra
 Som drager til tigh alt råt som een stark Magneet
 Hwadh man på jorden rund berömt och nyttigt weet
 At allehanda Folk på digh få bo begära

Widh allehanda Rånst sikh riskeligh at nåra
 Från Städer och från Land/ som til den bästa beet
 Slys hijt at lefwa wäl och urhan altsörreer
 Hijt kommer alt hwadh Haf och Wälare kan bära/

Kringwårfd ästu medh Ström och Watern friskt och salt
 Medh Våtar Skuter Glep om lagd på alla sidder
 Hwar fins en sådan Halm man leeta öfwer alt

I warand' heller och ushi de forna tisser
 Hwar fins en Venerid så dygdigh och så skön
 I något annat Land på någon holme grön.

Wet iagh medh sådan Sorg/ och heta Suckar många
 Med tungt utbröttat Dröft/ och swidande Dgon wät
 Så har föruckan Sömpn/ och ästra och medh grät
 Medh ångest och medh qwal nu legat Nättren långa

Dhet weet du intet af/ som har dhe tankar wrånga
 At man skal aldrigh tro/ dhe kärleekz sullas läth
 Kalsinte Benerid/ som wor thet intet äth
 Du som medh bara lust/ dem kan sålätlich fånga

Om mine tårars flodh ditt hierta kunde blöta
 Så grete iagh än mehr/ och kund' en annat söta
 Men stälte Benerid du måst' och billigt lee
 När du det gåkerij/ och såfångian får see!

Kärlet är intet skämpet/ han synes medh oss leka
 Men leeken wändes snart i alswar för man weet
 Och pröfwer aldranäst vårt modh och manlighheet
 Han sargar sinn och hugh och gör oss kinder bleka/

Han kan de Gambla och så wäl som Dnga weka
 Och som en unger Kropp behöfwer gammalt weet/
 En gammal lista så han wore mehra heet
 At Frigga lusten sin ey måtte honom neka

Det är det första prof hwar genom wij bewiisa
 Wår Mandom hwem som det/ wäl hafwer genom gått/
 Så bdr man honom först för een försökt man pröisa

Han har det värste slaggh/ som fins aff Krigh uthstått/
 Dhe äre måsted eis så dhe som så starke finnas
 At dhe ey fålla modh när dhe af Kärleet winnas.

Jagh tycker för migh fälsk/beröim och ära wara,
 At för en Jungfru skuld så mycket ont uthå;
 Så ähre litwål dhe fast inge eller så
 Som tyckiat sammalund och Kärleek min förswara.

Hwij skal han, säya the/ så lång en Rosa fara?
 Så många finnes til at slå sin hugh uppå;
 Och skull han älska een, at han Ju alltidh då
 Så älskade medh mått, at den wor uthan fara.

Hoos dhem som tala så än mindre järna finnes
 Dhen är ey wänligh giord at präswa Kärleekz mache
 Som menar dher at han af sitt förstånd kan winnas.

Ney ney dhe wiseste har han och nederlage;
 Dhem ingalunda wil medh goda/ skal medh hooer/
 Och wängi Danken gå, hwadh hielper streta moost?

När är påfångligheets som Skugga och som Wäder
 Dhet kommer alt och går och blifwer inhet qware,
 Och när det warer bäst/ så är dhet gjort så snart,
 Förswinner alt som Rödēt och flyger bårt som Fiäder.

Dher hieper lifka stort man gräter eller qwäder,
 Dy tiden har ändå en alt förhastig fare
 Förswinner när han är som bäst, man weet en hwart
 Då man en påfång Sorg för påfång ting tilläder.

Fördenkul war tilfredz mitt Hierta, låt digh nöya
 Hwadh tiden hafwa wil må digh en synes dröya
 Skal iagh i enfligheet min ungdom genom gå

Är bättre glädie frögd än sorg at tänkia på
 Dhen har och glömska gjort som hafwer gjort wårt minne
 Kan hända Venerid gär, een gång vhr mitt Sinne.

Iagh skulle gå min toos, fick en mehr Kärleek öfwa,
 Men största mödan war at säha då godh Nat,
 Dhet ordet war förswärt eller och förgått platt,
 Iagh kunde en sähat uth som iagh då war bedröfwa.

Medh kärlich blygd samheet, som kyske Jungfrur öfswa,
 Slog hon sin ögon niidh och rånade så flatt,
 Som hade af ett sting henn's Hjer ta varit skatt,
 Och tycktes säha migh iagh beder ännu öfswa.

Iagh hafwer sedan tönckt så många tusend gångor:
 Begärade hon det hwi blef iagh icke qwar,
 Dhen medh sin upsyn blidh migh binder så och fångar/

Förmatte hon dhet en at iagh då lydigh war,
 Dhet kan en annan gång emot min willia skee
 Iagh wille wara qwar hon skull' en gärna see.

GM serla Afftonstund, när Solen sig nedhsänkte
 I Stogen hände dhet iagh länge önskat har,
 At iagh fungöra fick/ den Kärleek som iagh bar
 Til Venerid och hwadh iagh där wiidare medh tänckte.

Vptänd när iagh nu sågh dhe stöna ögon blänkte,
 Hon kunde wäl första hwadh min begäran war
 Och medh stoor höfligheet gaf migh der på til swar:
 Iagh mått ey twisla om, förghäwes iagh migh fränckte.

Iycksam kärkomne dagh bland andra dagar alla
 Som komma ähret om, Dat iagh mången gång
 Tu singe sådan Noo om Affton stunden kalla,

När iagh om dagan har haftt aff min heta twäng,
 Men efter dhet iagh seer hon mi ah ey nödigt hörer,
 Så går iagh drisligt fram ditt Kärleek min migh förer.

Su tror at Elden min fulkomligen uthsläcket
 När hon syns inthet til och lyser inret mehr;
 Men wore inthet til hwadh Venerid en sehr
 Så had' iagh ingen eld, doch om det henne täcket

Att Jis ell'r och af Snd en lågand' Eid upväckes,
 Då brinner Natt och Dagh hwar leedh uppå migh år,
 Då piekar det och slår, då bryter hår och där,
 Iagh plägas mehr än siut och af mång stätt försträcket;

Men Lätiare såna migh så tranke inthet vara,
 Migh gifwa söga tröst/ dhe stämp'r och lee dher åsh
 Och swara allenast dher ja, ja dher blir wäl gätt,

En sådan siut den kan en hatwa mycken fara.
 Så är min Kärleekz Eld, at ingen släctia kan
 Föruthan Venerid min/ will hon sigg tagat an.

Jagh vänter Solens steen skal upgå och migh lysa
 Wigh som den kalla Natt i denna mörka dal
 Har enstigh gått omkring, medh bittert modh och qual
 Och måste medh förtret tunn' klädder darra och frysa.

Här ingen finnes som migh måtte kunna lysa
 Jagh hörer ingen röst och inthet Fälskes taal
 Allenast sängen af een osöfd Nächter gaal
 Han rör migh litet nogh som dher widh måste rysa

Men see iagh tror dher gryr, ty Stermälnen glittra
 Snara Wärefoglar små på Qwistorna nu qwitra
 Nu bruka dagsens lins stå up och lågh straxt bäre

Din Sorg! du får alt dher du önskar innan fore
 Så lyktas lijka wist dhen mörka Natten långa
 Så lyktas en gång och beswären diina många.

Dhet är en liten tijdh som iagh än måste biida
 För än mitt långa håpp fullkomnat blifwa kan
 Och sedan skal iagh få den rätta frögdén san
 För hwilken länge iagh måst hatwer mycket lijda

Nu kommer snart den dagh som medh sin ankomst bliida
 Betalar alt förtreer, den sisse på mitt wee
 Dhen första på min frögd/ då skal iagh när migh see
 Dhen som alena migh hugswalar widh sin siida

Skal någon kunna få dhet öden migh wil ärna
 Kan iagh än fruchta migh når hon migh inthet seer
 Och at iagh lijfa så umgås medh andra gärna

At iagh och icke är i hennes tankar mehr
 Men hwadh förhinder är som Frigga ey kan förandra
 Hon gör låt dhet som syns omögheligt för andra

Så löper doch mitt Step, med foglig wind och wäder,
 In i en säker Hamn, och hafwer öfvergået
 All Hatzens fara, Storm som dhet här uthesat
 Och känner nu igen sin Faders Bygd och Städer

Dhet kastar Ankar uth dhet trötta Folket tråder
 Så smänningen til landz som det har en gång nått
 Och låter söra up hwadh dhet har medh sigh sätt
 Och byter gladligh om dhe wåta i tårna kläder

Nu fruchtas ingen nödh, nu tages Seglen neder,
 Och Skeppet stilla ståår och drifwes ingen wart,
 Och ligger för sin Stadh medh prydnå stoor och hedder

Wisserligh gifwer Gudh en så begårligh fare,
 Dighången blir wål godh om iagh kan tåligh bisda
 Fast iagh för Benerid min/ ån något måste lijda.

SWem kan som dhet är wårt din deyligheet beskriwa
 Dy såsom Solens sten wår egon blinda gör
 Om någon alt för ett anskoda henne tör
 Rätt så när wij digh ser wår Sinne blinde blifwa

När wij digh hatwa sedt ofi måste fångne gifwa
 Men dhen tin skönheet wil bepriisa som sikh bdr
 Till sådant inchet waan medh Niim at göra förr/
 Han skal snart blifwa war en hemligh & id sikh drifwa

Sin låre Wåns berdm han inchet wil förtija
 Och tror dher i bestå sin egen åhr' och Prijs
 At inchet guds behoff mehr något dher til laggies

Men kan doch hans förstånd så högt och wijt ey stija
 Från dhet honom Kärleef want hwad tienligt så toch wijs
 Står mehr til sinna up, altså förtijges bägges.

Behageligh dagh för åhrsens dagar alla
 Som ibland wackre Namn dhet wakreste wist bår
 Du lyser nu igen på jorden klar och skår
 Dhen för min Kåres skul iagh plåå min högtridh falla

Du stiger såmblich up moor Wintrens tiden falla
 Så är dhet billigt och dhen dagen hålla kår
 Så wål som henne sielf och alt hwadh hennes år
 Och låta/ dhen begå förswårt migh inthet falla

Ett Band förhindrar migh dhet iagh kan ingen binna
 Som gamla seden är men måtte iagh digh winna
 Så wille iagh digh snart sielf binda medh min Namn

Dat dhet kunde skee för Solen är fringgången
 Och för år dhenna dagh igen kommer första gången
 Dhen dagh som är beprydd med Venetid; wackre namn.

När Mälnen Mark och stoger wide uthbreda
 Dhet hwilite täcke dhe medh Kölden hafwa gjort
 Hwar medh dhe många små och tlena. Diur ha moret
 Som Solen gunstigh war dhen ähra dhe så wreda

Nu Spännes Håstarij och Släddar göras reda
 Dhe åka hwar om an dhet går och mehra fort
 An när dhet war så diupt man hade snart ey tort
 Sigh wåga i Slasket uth på Wågar blöt och leda

Alt så förändras siqh alting så när som iagh
 Som så Åhr ifrån Åhr Stund Tima Matt och Dagh
 Åstundar hennes gunst dhen som iagh nu begårar

See Jorden äldriqh är så många tusend år
 Så ästra låreligh doch sin förändring får
 Men uthan återhåld migh stads' een Sorg beswärar.

S Den blinda Guden gör dhem blinda som han skuter,
 På dhet ar alle dhe som i hans Rike boo
 Dhi en lydna blind rät tiens huld' och troo,
 At han på sådant wijs behåller dhem och niuter

At är osynligt när han Egons krafft tilfluter,
 Och styrer Landet sitt dir medh i bättre roo,
 På honom som en Gudh dhe sätta all sin troo
 När han bland Fåller sitt sin lustigheet uthguter;

Dhet är en ewigh Natt i denna Gudens Rike,
 Dhe löpa hwarom an i mörkret hjit och dijt,
 Seer Herren inthet själf, Tienarna honom lifte,

Till ingen kan man mehr, än sigh sielf sätta lit;
 Och sådant tilstånd är för dhem som Riksricec winnet,
 Til dhes igen hans macht medh annan macht för swinner.

Ast iagh dich sällan seer och efter dich ey frägar,
Min hiertans bästa Wän, så är doch, om du tror,
 Dhen Kärleek iagh til dich har burit lijka floor,
 Och bränner lijka fort och lijka högt än lågar,

Han släckes inhet uth, men Natte och Daggh migh plägar.
 Hwadh i en annan wård dher Folk som dher i bor
 Dher präfwer iagh nu här, migh inder annat ror
 Hwadh iagh för hennes skuld försöker eller wägar.

Du hafwer migh een deel af rummet lätit see,
 Hwar i dhen onde hoop som straffas lijder wee,
 Lät migh och nu dhen frögd för än iagh döe bepräfwä.

Dhen som dhe gode så migh inhet mehr bedräfwä!
 Är iagh doch ibland dhem, som lefwä än widh lijff,
 Ehwadh dhem lefwandes, är nödige, migh och giff.

SA har nu Marken ^mwist sin Sommar klädning gröna,
 Seer grått ströpligt uth/ och stäms at hon är bar,
 Och Tråna natnestå, dhem frostet röfwat haar
 Alt hwadh dhen warne Wår dhem plåger medh bekröna;

En wåc tylachtigh Hbst medh stärm sikh låter röna,
 I stället tager an sin fierde pary förswar
 Aff hete Sommaren thet honom sticket war,
 Dy han nu styr sin toos til Söderländren sköna;

Nu torras liuset aff nu wåyer mökret til,
 Och Solen wånt sikh bårt seer of nu mehr tillbaka,
 Woth fotarena och dhem hon en kan försaka

Alt efter gammal sedh; hon nu besökia will:
 När marken åhret, Tråd och Sool förändra sikh
 Allena Kärleek min är oföränderligh.

SWem kammur Kärlecks löpp emothstå och förmena²
 En Dör är nyppen giord som slutin war igen/
 Hwadh kan iagh genom gå som en är gängit än²
 Har dden hulpit til of både at förrena,

Nu är diri min Gampn nu är iagh din allena,
 Du är min troheet löst/ dhen of war moth är hän;
 Lät digh behaga dhem som lefwa/ mehr än dhen,
 Dhet kan din nye Sorg' och ångsligheet bäst lena.

Så kom min Venerid, kom om dhet är ärnar så,
 At wij medh bättre band bebind' of både två,
 Lät dhet fulkomnas snart hwadh Gudh wil medh of göra.

Jagh weet han står of bi, iagh märker dhet hwar dagh,
 Wär Kärleek ingen kan mehr mothstå och förstå,
 Han lodrat wære behär och dher til har behagh.

Et litet stycke Malm sigh om mitt finger bdyer
 Dhet hwarken för sin wickt ell'r och dhes arbete skuld
 Kan wara mehra wärdt än som ett annat Guld,
 Sijkwäl är ingen ting iagh moth dhes wärde uphöyer.

Hwadh är på dhenna jord som aldra minst sigh röyer,
 Dffr aldratårast är/ dy hwadh som uthaf Wuld,
 Af samman klimpat stäfte först skapat uthan skuld,
 Allt fåfängt är och skal för gäås, ehwadh dhet dröyer.

Mehr är at hålla aff dhet hwadh som ewigt är,
 Mehr skal beröm och dygd medh rätta hållas tär,
 Och hwadh mehr man ey seer/ aliså hwadh Gullet dölier.

Allenast ett blåt Namn dhet skattar lagh fast mehr
 An alt dhet Silf och Guld som jorden ännu hölier,
 Eller dhet som man här upgräfwit reda seer.

S Inne nederst i en Dahl, dher berg på alle sidder
 All Wädres machi sörogo dijt näppligh Solens steen
 Vch öfwer skattar höghx migh hinte göra meen,
 Dher war alt stilla lungt/ en swalt och skugga blijder,

Ett Wats sachtu flodh, emellan Stenar strjder,
 Som medh smätt buller tom ifrån Källådran seen,
 Dher sprang ey fieran från, som Silfwer skär och reen,
 Nu blandas hon i hoop, nu annor wärk sikh wrjder;

Dher war een lijten slätt, så stoor som ninge behöfdes,
 At dhe små Bergfält dher anställa kund' een Dans,
 Medh Eter lind och lön i ordning som sikh höfdes

War dhen alt fring om täpt rätt som een runder Krantz;
 Allena iagh dher satt och tänckt allena på.
 Huru iagh Venerid min doch eengång kunde få.

S Her iagh allena satt i Dalen och migh förde
 Til sinnes Sorgen min/ sågh iagh små foglar mång;
 På qwistar alt omkring som hölle lustigh sång/
 Kanste och dhem een Sorg för Hökars wäld ditt förde:

Och dheras frije lust på andra rum förförde;
 Iagh tänckte widh migh sielf. hwen kan dhem göra bång;
 Som flyga snåle och fritt i lusten uthan twång;
 Ah wore iagh som ij/ om Gudh min. snstan hörde;

'Swart stälte migh min synst ditt som iagh inthet kan
 Medh dhenna Kroppen gå. medh trögd iagh kunde wara;
 Hoos-dhen iagh älskar. och då gotwe iagh migh an.

Til dhen iagh hade lust migh medh som fogel para;
 Iagh kunde wäxla om när lusten inthet räckte,
 Och sogie troheet min sigh widar icke sträckte.

Dy Gudar plåga sber så mångens Hamn ombyta,
 Som dhem behagar hålsf, til allehanda Diur.
 Förwandlade dhe platt ens Skapnad och natur,
 Att inhet lembnas qwart, dhem står feitt lagen bryta

Som dhe haa stadgat sielf, dhet ingen må sberryta,
 Och ar een Jungfru skön, een heel fullkomligh Wan.
 I Källor, gröna Trä och Gräs man ofta fan.
 Såleds förwänd i Steen/ i Väclar små som flyta,

Dhet händer inhet mehr/ dhe Kroppen så sberandra,
 Men Hiertat ofta nogh, man nu sberandrat seer.
 Som Amor tächtes bäst ellr och dhe Gudar andra,

Dhet blir i Steen och Järn förwärlat ännu mehr:
 Min Jungfrus Hierta war ushi een Steen förwänd,
 Nu är dhet åter Rött af kärlichheet upständ.

NDa kan migh hända dhet aciagh til Jungfrur andres,
 För dheras hestigheet och dygder som iagh seer,
 All Kärleek blir upständigh älskar lijkväl meer
 Dhen bärra är, än dhem och kan migh ey förandra.

Een skildnat är dhet än, ehwart uth iagh må wandra
 Medh dhen iagh wistas och medh dhen leker och leer,
 Och får til gammal Eldx ibland små lågar fleer,
 Dhe här sorgas men dhen kan ingen uppå klandra.

Medh Kroppen är iagh när, i hoop med Hand och Mund,
 Men Hiertat långt ifrån, hwem kan een Kyß förneka,
 Hwem kan uthslå een Dans och incher willia leka.

Så är lijkväl min Hugh, långt bårt i samma stund:
 Ett band här bundit är, een ouplöslig knut,
 Dhen Alexanders Swård, ey skulle reda uth.

Så länge som dhen Sorg än wärad dhen idgh drager,
 Så gör iagh inthet. Nimm som icke sorgligt är,
 Men i som älskia dhen aff hwem i hållas kär,
 Ehr tienar frögde Sång, och ey at man sigh klagar.

Lyfsammer är dhen wisi som een kär. Wän behagar,
 Behagas och igen, men ach! hwadh för bestvär,
 Hwadh för een hiertans Sorg och wee dhen altiödh bär,
 Som älskar säfängt, alt ehwadh han gör och lagar.

Lyfsampt lyctsampt paat, hwadh tusenhanda frögde
 Ypfinner Kärleek ehr, i lyctsamme Wänner,
 Som sådan lüstigh tiödh fördrifwen wäl förnögd,

När både lifka Eld tillifka eder bränner,
 At hwar kan när han wil dhen andras flamma lindra,
 Men min Eld ingen will och iagh sielf kan ey hindra.

de Ingressu Hyemis

42.

Alt Gräs nu wisnar bårt, och gröna Löfwen falna,
Man seer mehr ingen Ort och ingen wacker Roos,
Alt är snart rutnat bort, all sägning är sin toos,
Dch Sommarens är all, man känner lusten swalna;

Så drager lusten bårt, dhe wijda Stogar smalna,
Dch dhen förr Sorg har haft blir hon nu dubbelt hoos,
Han blir aff sådan tijdh nu tyngre än dhet troos,
At stare och dheraff förswagade gå walna;

Dch iag som hafwer sielf dhen ganske Sommars tijdh
För Rikrleek lidit wee, hur' ökes nu min plåga!
Ja är hon dhor til wredh, som war migh förr så blijdh;

Försmächtar iagh än mehr af dhenna här min låga.
Dhet går migh nogh emoth, på all sätt iagh försökes,
Mit Häpp förswinner bårt, misföstan migh försökes.

Jag achtar ringa alex dhet andra höge werderas,
 Ja tycker ingen ting wärd mehr at hafwas kär-
 In een för hwars behagh iagh här på Orten är,
 Och skulle wor hon dödh/ här inhet blifwa mehra.

Om Menniskan är giord at hon sig skal förmehra:
 Igenom Kärleek dhen een til dhen andra bär,
 Är äch dhen sörsta lust naturen gaf of här, 10
 At se dhet urhaf wärlwäxa många flera;

Är hon dher til så stön/ har iagh så älskat länge;
 Och älskar hon och migh/ hwadh wil iagh achta mehr
 An wiäna hennes gunst/ och at så kärt umgänge. 1e;

Om Himnelen och sielf til Waka dhen förser,
 Så må iagh säya fritt hwadh kan migh mehra fattas?
 Hur litet alle tingi Werlden af migh skattas.

BKall nu med sådan Sorg den trogne Kärleek ändas;
 Som medh beröm och lust iagh trodde ändas migh;
 Om hon seenheren min vptaar förtrereteligh,
 Så ar wij både. Zwå ifrån hwar annan wändas.

Hoos henne har iagh wänt wist skull' een gång uprändas;
 Een annan lijka eld. än dhen nu yppar sigh,
 Men iagh i medler tijdh har älskat stadeligh
 Och wänt. af piilars Gudh skull' henn' och piilar sändas.

Nu är hon stackars. Möd' af bränad wäl betagen,
 Dlijka men til dhen som är dhet inthet wärd,
 Doch kan iagh, dhetta tro! är hon nu så bedragen.

Om dhet så äneligh är må iagh wäl säna. Dwärd!
 Huru Blind du wara må huru galit går dhet til!
 Huru råder Oförstånd; huru sahr nu hwar man will!

Sweet allena bäst hwadh plåga wee och pijn
 Mig gör een hemligh Eld dhen! som mig dageligh
 Förträrer och lifwål ännu fördölier sig;
 Mitt Hierta blifwer skal och afka lemman miina

Således måste iagh bärtrorkas och förwiina / 2
 För din skul Jungfru får för din skul Nymphe min!
 Iagh seer digh reesa uth/ iagh seer digh komma in,
 Och altidh folie medh dhe teke Systrar diina / r

Men inhet seer iagh nu upkomma dagen fåra
 Dhen iagh så lång har wänt på hwilken du dhet band
 Som du har bundit skall uplösa och affskära,

Mitt Hierta göra fritt och binda mehr min hand;
 Du weet allena bäst af dhenna hemlighheet,
 Min Venerid gör nu du mig inhet mehr förträrer!

Dagh fölier dhen migh styr och dhen iagh inthet hinet
 Föracht är min förriensst och Kärleek är min skuld,
 Dhet gifwes migh til lön at hafwa warik huld,
 Betalningen är dhen stadigheeten winner.

Jagh hade annat wänt och annat är iagh finner,
 Dhen ähran är min Tröst, at för min Jungfrus skuld
 Haa äffrat Hiertat mitt til des dhet warder Wund,
 Dhet aff een Hemligh Eld i klara lägan brinner.

Täck ähre mine Wand, behageligh min pläga,
 Ett löstigt fångelse kärkommit är mitt wee
 Jagh winner dhet han will, men älska wil iagh wäga

Til dhes iagh tijdzens macht och min försyn kan see.
 Sigh många fins emoth och se dhet inthet gärna,
 Så steer doch likwäl dhet som himmelen wil ärna.

De Yere

47.

Nu blifwer Marken grön/på Erån see man nu blöms,
Små Foglar komma igen och flyga par och par,
Nu blifwer kufften står och Dagen lång och klar,
Dy är nu hwar man gladh at Sommarens wil komma.

Han bærer mången fram lust-nöta frögd och fromma,
Som hafwa lidit nödh så länge Winteren war,
Men ingen frögd för migh han ännu medh sigh bar,
Så länge mina Rimm morre än stå och toma.

En har iagh inthet fätt och kan så medh dhe andra
En litten hugnad få aff dhenna åhrsens tijdh,
Ehware iagh resar hän i hwadh land iagh må wandra.

Iagh ingen får så får i hela bygden wiidh;
Dy går iagh här medh Sorg migh så äffe allena,
Dch täncker tijdh och Sund allena på dhen ena.

A Igh sadet hennes dagh, som iagh har tår tilstunda,
 Dhen iagh altiidh i lust och glädie har begärr,
 För dhet så tåre Namn dhen dagen hade sätt,
 Så skal han swarar iagh nu firas sammalunda:

Entage straxt up wiin som bäst man kan ästunda,
 En annan tulla hijt mitt förra sällskap gått,
 Medh hwilket iagh dhen dagh förr har fördrifwa mått,
 Iagh kan een gammal Sedh försumma ingalunda.

Men doch hwadh hoppas iagh at kunna frögd anrätta
 Dhi ett sådant Stånd; hwadh orsak är til frögd?
 Hon hörer inthet migh för hvars skuld iagh alt dhetta

Du täncker ställa an / min eld är inthet rögd,
 Hwadh gagnar alt min lust dher af hon inthet weet
 Som högsta lusten är / O alt säfänglighett!

Nu är i Sömn nidlaga och hvilar sig nu stilla,
 All små diur/ foglar/ all dhe liggia i sin Roo
 Och äre hwar och en nu trupin i sin bo,
 Allena Friggas Son kan dheras sömn se spilla

Som både Natte och Dagh fort fahr at göra illa;
 I midret wakar han/ när man dher en skull tro
 At man i incher rum kan nu mehr säker bo;
 Ett under är at een skal alla kunna willa!

Hwad Natte hwad Sömn kan mig från tistne pilas wäria
 Du grymme Skute Gudh, otidige Tyran
 Är någon annan grym/ så gör han plågan fore.

Och släpper åter dhem som han kan hastigt häria
 Men tigh hwem Sånge bley undslippa ingen kan
 Fast all ting är sin los drar du doch icke bort.

S Her falla många leet som iagh har kallat plåga,
 Dem som har minst försökt han skal måst lee dher åth
 Och än bewetias mehr til löre aff ns gråt,
 Och tro at ingen nödh är til aff Kärleets låga,

Dhen inthet långt har rest och ingen ring tordz wäga
 Och inthet mehra hört än som sin Moders låt
 Som wille såsom han/ medh sine wänner såat
 Omgickz at man och mehr skull' efter inthet fråga.

Dhe wänner ähre får som näst omkring migh bo,
 Föräldrar lifa så och dhe migh unna gått,
 Jagh ährar alle dhem som sig til migh sötroo,

Men större Kärleek är dhen som iagh hafwer fått
 Til en/ än allan dhen iagh hafwer för dhe andra.

Dhe som i Skogarna gå hit och dit och synna,
 Nu achta sina så/ nu sökia efter diur,
 Dhe siuna dher och hwar dher som dhe gå på lur
 Fru Friggas store macht och tunna bäst bebygga

At alle lefwande, som löpa/ kråla/ flyga
 Aff allehanda art/ aff alla slags natur,
 Så store, såsom små och ringa Creatur,
 Dhe blanda sigh ihoop/ frutt och för ingen blyga;

Wisföllia annan lagh och dhet som Frigga råder
 At göra uthan Synd så ästia som een will,
 Wi kunna i många åhr ey een gång komma til

Doch sökia medh all flijel dhet andra lönes nöder.
 Men huru kunnen ij Herdar och Skytar wandra
 At Kärleek icke skal eer göra som dhe andra.

Effsame Hatt som migh dhen ädle gäfwan bärer,
 Hwem morh sin willia dhen digh imhet kände gaff,
 Så mycket lyfsam mehr du synas migh dher aff,
 Som du är owård dhet digh lyckan sielf förährer.

Hwadh vrydnad hwad beröm är dhet iagh mehr begärer
 Andoch föruthan miagh dhen ingen weet och seer.
 Dhet kommer aldriagh tiidh dhet du migh gagnar mehr,
 Dhet lyckan digh een skänkt list dhenna här bestärer.

War du för migh i pant bar du migh pant igån,
 Du löses straxt doch stäär dhen andra olöst än.
 Gafs han hwem skyller digh för mynad at du dödde

Fogz du af dhen digh gaff/ hwadh rädde iagh du fick
 Och iagh har ursäckt nogh at iagh så undan hölde
 Du gladh och mehr än gladh at dhet så alt tilgick.

Jagh hade wänt til löbn för mine plågor många,
 At så dhen sökte gunst uti så många åhr;
 Men dhet iagh wänte minst är dhet som iagh nu sähr,
 Til löbn för min förtienst i all dhen tiden långa.

Jagh sökte blifwa frij/ och tages nu til fånga,
 Medh löye lönas gråt/ och Kärleek medh förtreet,
 Min troheet medh förachi, medh harm min stadigheet,
 Swem hade kunnat tro/ at migh så skulle gånga.

Jagh wänte at min Eld/ medh warn skulle släckias,
 Och icke at han mehr medh ny Eld må upwäckias,
 Och huru wäl dhet är allenast afka igen,

Så släknar lijka wist dhen slammman inhet än;
 När hon nu ale förtärd/ och slätt utbrunnin är
 Då först befrijas iagh at hafwa Venerid kär.

SWadh du migh säger strax med lifla ord iagh swaras,
 Iagh älskar så, er du/ iagh älskar swaras iagh,
 Du säger iagh är din/ är dhet så ditt behagh
 Så är iagh din och så, så länge lifwet warar.

Men iagh bör sähat först, om icke iagh besarar,
 At du hvars enda gunst iagh söker dagh från dagh
 Skal hafwa dhet til, dhet iagh fruchtat högst misshagh,
 Hwarföre rådd, iagh än, migh inthet appenbarar.

Och inthet dhet til at betänckia något mehr;
 Och twifla om min hugh och walia ibland flehr,
 Men til at sökia än mehr aman lycka först,

Hör än iagh beder dhen iagh stattar aldrastörst,
 Som är at Rå. leef din medh goden rådet för tiena;
 Du hwerin kan wänna lödn som icke þ. si will tiena.

Hvad ursprung hafwa doch & dhe suckar som iagh höree,
 Hållt när iagh hoos digh är, min hiertans enda Tröst,
 Hwij seer iagh instras up så ofta dijna Bröst,
 Du medan ingen Sorg som iagh aff weet dhem röree,

Hwadh är dhet för ett qwool din ungdoms lust för söree?
 Iagh kunde spörja dhet, om iagh doch hör din röst,
 Kanste du worde och då dher uthaff förlöst,
 Är icke iagh som digh i sådan ångslan söree?

Är iagh digh älskar, thet du är så wiss uppå,
 Kan inthet qwälta digh, om iagh dhet icke gjorde
 Dhet mindre qwälta kan een annan är dhet då,

Om du dhet och så wiss för migh bekännat torde,
 Ehwadh dhet är din Sorg är min och suckar dijna
 Dhe hafwa dragit fram än många flera miina,

Descriptio somni

56.

Sömpn? dhe sorgses tröst dhe olyxfames liffa
Dhen mörte Nattens Wån dhe tröttas enda roo
Arbetarenas lödn/ nyttigste ting i boo,
Ögonens läledom, digh måste alla priffa,

Dy ähre uthan digh fäkänige dhe wiiffa,
Dch swage starke Wån dy inthet kan man troo
På jorden uthan digh här triffwas wäl och gres,
Dm icke du of wil bewägen digh bewiffa.

Kan du O Sötesömpn uphålla tanckars loyp,
Sluch mine ögon til och hwiila tröttaan Kropp!
Digh luffligaste Sömpn iagh önskar nu allena,

Alt annat lyckan må aff mitt begär förmena,
Kom och inneswa alex medh digh i glömskan din,
Fast än iagh Sofwer sär är Venerid doch mir.

Så wist som aff een Gudh een Jordens ball regeras,
 Som höge Solens slant han rådes inthet fall,
 Som wij här alle gåra markens grüne pall,
 Så wist är iagh allna din och unge feras.

Troo inthet at iagh kan mehr någon tiidh moveras
 Aff någon ring au är ell'r och som komma skal,
 Så at min tyfte eid han kunde blifwa all
 Och til min site Grund sigh icke stads förmehras.

Rätt som ett Hierta är allenast i een Kropp,
 Har iagh ei mehra än een Rikrleef och ett häpp;
 Skal någon hafwas kär är nogh haa een allena.

Swadh wäites mehr dhet iagh/ har icke aff dhen eena.
 Gudh har först skapat Ewa och sågh dhet wara nogh,
 För dhen skulingesteer i Paradis intogh.

Men dock medh litet Hopp iagh i förhopning blifwer
 Och stadiget wänther än emellan iagh kan see,
 Att en omöneligt är min Guffan kunnast see
 Och at min Engel godh, min saak dhe måsta drifwer.

Iagh tager i godh acbt dhe tecken han nigh gifwer,
 Och finner dher aff irbsl emoch all Sorg och wee,
 Och wänter på dhen nådh han löfwar m għ beree
 Medh rått honom dher altammans iagh ist. iswer.

Att all min hierrans hugh iagh älskr som nigh bödr
 Dhen aldre bästa wän som migh dher samm gods
 Ehuru stält hon är, ehuru iagh är ringa.

Förut han henne dockt ehagz migh mehr ingt,
 I wakan och sömnpn för mine ögon är
 Dhenna Gudman min, som iagh nu hafwe kår.

När alle hafwa roo och alt som tryggast säfwa
 Och mökret alle ting beräckt dhen tysta Natt/
 Får iagh doch ingen Sömn i mina ögon satt/
 Dhen/ willa tysta Natt och stüheet inhet lästwa.

Hwij hafwer/ tänckte iagh/ och icke fätr dhen gäfwa,
 Som andra gifwin är/ så länge iagh dher satt/
 I Sängen at mitt höpp/ til sefwa lyctas platt/
 At icke war igen i mine ögon däsfa.

At Sömn een Gudh/ som migh dhe gamle wisse sähar/
 Bör honom ingens Sorg och diupa tänckar wäna,
 Men heller driwa bärt uhr wägen för sig alt/

Som honom står emorh/ men inhet pruch nu galt/
 För än migh rådnan fann aff mår gon och migh badh/
 När Venerid stogh up iagh stulle wara gladh.

Drär gelige Dröm som nu mitt Hierta quället,
 Som står emoth mitt Hopp och hindrar all min Rood,
 In kan iagh inthet see hwadh iagh om digh skal troo
 Och hwadh urhyndning hållst iagh urhast digh uchwällier;

Dlyckor fara och alt ont du migh förtällier,
 Då iagh dher twert emoth har orsak mehr til troo
 Behaff min skönes gunst, migh böra hafwa Rood,
 Och inthet achta dhet hwadh nytt man om digh sälier.

Men hwadh är Jungfrurs gunst hwem kan hon säker göra?
 Ett Wäder är hon lyf som sigh förändrar snart,
 Kan hända när iagh minst dhet troor så får iagh höra,

At gunsten omvänd är / hwadh häpp är sedan qware.
 Aff skönheet wäl bestogh min kärleek men doch mehr
 Aff gunst / och mehr är dhet / iagh känner än iagh seer.

M Haf dhen samma eld/ som Kärleek min uptrände
 Och gjorde migh straxt Blind som alle plågar stee,
 Vless iagh uplyst dher hoos at kunna för årh see
 Medh Sinnek & gon dhet som migh alt sedan hände;

Jagh spådde hwadh min eld skull' hafwa för een ånde,
 Och råfode nogh på då iagh alt dhetta wee
 Bestimmer Fruchtan Sorg, Håpp och Bedröfwelse
 Sågh kommande för ån iagh något aff dhem kände;

Jagh sågh at ingen mehr ån som allena een,
 Dhen för migh som en lys och blinkrand' stierna steen,
 Medh Engla skönheet sin förmätte dhetta göra,

Men ingen annan mehr mitt fasta sinne röra
 At Venerid nidkom lijf Himmelske Gudinnor,
 Till pryda jorden rund/ och Röner aff des Qwinnor.

A S sådan skönheet kan dhen stadlgeste föras,
 Men andra wändas om och dem som Kärlets macht
 Haa aldrig pröfwat för år säfång allan wacht,
 Dhe måste lijta som medh starcka Strömmen föras

Igenom Bronen går dhen som en kan höras,
 Och dhen som inhet seer medh andra Saons krafft
 Har dhem sigh stå emot för dhet dhe see nidlagt,
 Som een Kullfalter skogh dhe falla och förstoras.

Dhen sköne Venerid framgår och seer sigh fring,
 Som Wärens warma Sool hon frödar alle ting,
 När falla Jisen wänd i luma watern rinner

Och efter hwilra Snön sigh gröna Gräset finner,
 Medh eenså lustigh luche, widh Foglars söte Sång
 Stormwädet är sin fooss, dhen klara Dagen lång.

E hwadh för jännan Wägh har stilla fräster bäddade
 På kylte wats ryggs / dher hwarken knaglar Steen
 En heller röger Sand / gör slädans meder meen,
 Som resa öfwes Jis / skull' elliest hafwa räddat,

När han så glansf och blå har alla Strander bräddat,
 Till ingen liten Wägh fins nyppen Sid och reen,
 All Strömmar u:han Taak / finnes nu mehr icke een,
 Och icke mehra een som ey medh Jis är gräddat,

Slät fota Släden går rätt som för Segel fram,
 Snön slöter som en Fors på främsta Karmens slamm,
 Sittandens stilla gör iagh medh en häi långt stycke,

Andoch iagh fåfång syns så gör iagh likwäl mycke,
 När iagh miagh skyndar dijt som Venerid min är,
 Då är all möda lätt och lustigt alt beswär.

DHer bleff mig sagd at dhen som nu mitt hierta äger
 I Staden kommen war / hwadh glädie iagh då samt
 Tilfyllest ingen strift tilkänna gifwa kan,
 Så wäl som ingen tror hwadh iagh om Kärlet säger;

Allenast när iagh siäls hoos mig dher öfwer wäger,
 Mig som tilförne Sorg har äfta tastat an,
 Som fruchtan, rändtan, häpp och Kärlet äfta wan,
 Mig som all sinnes macht noghsamt beweckia pläger,

Så seer iagh wäl hwadh wäld / sigh glädien ägnar till,
 Huru mächtig han och är / ty genast iagh för glömd
 All annor Mensklich beweckelse som will

Förstöra sinnes läpp och ingen mehr qwar gömde
 Af glädie Hiertat slög och Bloden rände kring:
 Är icke glädien och en underligh en Ting.

GDr här en ända på at min Eld måtte släckias
 När iagh nu inthet längre mehr uthårda kan
 En Gudh här skulle sielt/ hwadh mehr een dödligh man
 Aff sådan långsam brand och lågande försträckias

Hwadh skal iagh aff min Ros så idteligh vpwäckias
 Hålt up och skona nu tånd ingen ny Eld an
 Så mycket mehr än dhen som förra åhren bran
 Lätt honom flockna uth Rårlek dher må digh täckias

Hwadh är mehr brinna aff/ så lätt dher blifwa widh
 Och effter Krigh giff dhem som dher behöfwa Fridh
 Du som tillförne Sedh/ at flyttia ring och wandra

Du lempna migh och syntt een gång och så til andra
 När alle andra ring här hafwa theas ända
 Så wånd och du igen altijdh ny Eld at tånda

E

Sagh brän hwad dhet iag såg och när iagh heñe hörde,
 Iagh bran och när iagh först henne i Handen rogh,
 Och mehra när iagh sågh at hon så förligt logh,
 Och ännu mehr när hon migh i sin Kammar förde,

Då blefw' all sinnen medh Hierta och Modh förstörde,
 Hwadh halp dhet at iagh migh än litwål undan drogh,
 När iagh migh wunnen sågh och kände hafwa nogh,
 Sörgäfwes alt dhen tijdh Kärleek dhet dref och förde,

Medh Dgon Händer Mund/ medh upsyn handtagh fång,
 Medh Seder medh gestalt medh sittande medh gång,
 Uptände han dhen Eld som iagh i hwar lem finner

At iagh i flaman står och heel och hällen brinner,
 Min Dgon Hierta Bröst min heela Kropp är tänd,
 Hwars liete näppligh war i förra tijder tänd,

En Jungfru gaff migh tröst/ een Gamal bad mig biida,
 Hon rådde hålla fort, men han at wänd' igen,
 Hon sade, älska nu / men han wänt licher än,
 Således hafwer iagh en långtjdh sedt framskrjda.

Hwad hon migh styrckte till / then Gubben mig affsträckte
 Hwad hon berömbde dhet besan han inthet gätt,
 Iagh tänckte länge nogh har nu dhet waler stätt,
 Hwem weet om dhe så låf in til hwadh tjd dhet råckte.

Så snart dhet märktes iagh dhen enas råd h antogh,
 Dhen andra inthet långt dher effter sigh undrog,
 Allenast wille iagh förnimr aff dhem tillika

Hwadh migh till giodra stogh ell'r och till at undwiska,
 Men dhet bles inthet aff för än Venerid hon tom,
 Då wände Gubben råd h och sina tanckar om.

Drst drömmar / tänckte iagh och sedan speel upwäckta,
 Om iagh nu sompnar mehr får iagh igen min dröm
 Och inthet är dhet tiidh, dherföre honom glöm
 Och tänd ey brånan up / dhen du har tänckt så släckta,

Men waker iagh så fins nogh tijden medh at släckta
 Föruthan hennes Roos och deylighets beröm,
 Dhet icke som een Striidh och ouphörlich Ström
 Nå längre kunna än föruthan watin räckta;

Doch hon är wård berömt och aff migh lästwas bör,
 När iagh för hennes skuld, mehr inthet annat gör,
 Hwem är så stön / hwem är begästwad medh dhe Seder,

Som dhen migh fångat har i Nympheer ibland Eder
 I såne alla thet som iagh at hon ehr öfwergår,
 Och at hon wist är wård / dhen ähra hon aff migh får.

SHer war ännu måst märkt/ sig Natten wide och sträckt,
 Än lågh Aurora qwar i Sängen hoos sin Wän,
 Och inthet än tilredt at komma fram igen,
 Doch fick man något see aff stenet hon upwächte

För uth/ dhen wägh hon går och Wälnen för sig bräckt,
 När iagh i fulla Sömpn/ och Roo migh hwilar än
 Allena om iagh tror allena medan dhen
 Eldguden fring migh år/ Kärleken som migh tänkte

I Sömpnen åter nu/ som förr/ migh förefom,
 Dhen som iagh widh migh sielt om Dagen talar om,
 Wägh mycke hon war min/ at iagh min önskan hade

At iagh henn i min Sömpn, i Sängen hoos migh lade,
 Då öfwen aff ett Lindx som iagh dher h'ra fick
 Blef iag upwäckt at snart båd' Sömpn och dröm förglök.

GM iagh dher hade trodz iagh skulle äther bringas
 I oot igen/ när iagh så lång har varit frij,
 Så hade iagh undfnytt dhe rummen hwar uthi
 Iagh fordom tijdh til en sann Fräidom kunde twingas,

Medh hastigt flyttiande då hade kunnat tingas
 Friiheet och säkerheet, men nu bärtsbras wij
 På samma sätt och medh ett slit bedrägerij,
 Och see allenast eens hjälpande heller ingas.

Min sköne Venerid/ om ingen är än summit
 Förubhan digh aff hwem iagh så är häffrigt bunnit,
 Har Kärlet ingen macht medh migh om icke han

Digh brukade dher till och elliest inhet kan;
 Så war nu mild och låt din dygd som ålftas skina,
 Och lös migh uhr mitt Dot och ifrån banden mina.

WEdh henne önskar iagh så lefwa mine dagar,
 Så länge iagh här är, och at iagh lempna må
 Tillika henn' och alt dhet som iagh skilles frå,
 Dy uthan henne migh mehr ingen ting behagar.

Dhe orden komma fram så ofta iagh migh klagar,
 Schwad iagh gör och hwadh som hållst iagh tänker på,
 Dhe föllia på mitt taal/ hell'r och thet förega,
 Och på mitt suckande/ hwarx medh iagh migh förswagar,

Emedan iagh medh Håpp doch uthan Tröst så länge
 Har sökt och tänkt uppå/ dhet önskade umgänge,
 Wist är ett säfånge Håp dhet yttersta förreec

För alt förreec som man/ hoos of affsāya weec,
 Miséröst och Tröst i hoop och uthan någon roo,
 Dhen dhet ey har försökt han kan dhet inhet troo.

När iagh nu uthan Sömpn uthi så många Nätter,
 Medh swara suetar och medh trågen ångsligheet,
 Min olycksame tiidh/ fördrifwer medh förtreet,
 I misförfäst om dhet skal mehr kunna blijwa bätter,

Bör liggandet migh tröt at iagh migh heller sätter
 I Sängen offta up, dher iagh min långsamheet
 Medh ingen annan ting i mörkret lindra weet,
 Att täncktiande så wäl som wakande migh mätter.

Hwadh skal iagh tänckia mehr? hwad koma ihugh/ förstå;
 Begära, längta ifrån/ misförfästa, häppas på?
 Alt har iagh reda hafte och omwänt i minn sinne,

Dhet kommer inthet in/ som en har warit inne,
 Så wänter iagh dhen dagh som sölier något skeer,
 Hwar aff en annan Natt migh gifwer tanckar skeer.

En wist som dhet är een allena migh beweter
 Til älska, ingen mehr så och allenast een
 Och ensam Kärlet är aff hwem iagh liider meen,
 All annan iagh uthslår uhr hiertat och förnetar,

Dhen til olåstigh lust och kåttia speel och leker
 Wil råda/ är migh leedh; min Kärleet han är reen,
 Dhen andra dher uthaf een Stugga eller steen
 Som har upfatt sitt måhl i wållust och i smeker.

Aff dygd och behaghy är migh min Eld bestård,
 Han lårer älska dhen som fins dhet wara wård,
 Och sötia så förtienst hoos den som kan åchskillia

Sine Älskares begär godh eller elact willia;
 Ty är dhet wållust nogh at wara hullin kär,
 I bara älskandet dhen rena lusten är.

S Wadh tecken seer dig an hwadh för en omild Sierna
 Så äfta uhr din Sampn/ thar dine Wänner bort
 Och nu så offta gör din bästa gädie fort
 Må hon så mycken Sorg och stadigh mothgång ärna

Stal du mehr aldrigh see dhen du förer sågh så gärna
 Men aldrigh hindrar han nu mehr umgänget wär
 Thet ödet war migh blidt som synes digh så håre
 Emoch wår Kärleek mehr förnähr han inthet spierna

Ty war tilfrids at the ähre ey alla döda
 Som haa digh mehra tår än sielt sit egit liif
 Mitt uti ången grön thar du föruchan möda

Ett Blomster när du wilt nu straxt all Sorg fördriff
 Så snart thet äher spörs skön Venerid är friff
 För samblas äftare/ som bring en Blommas bit

Så snart the swarta moln med dimman tiot förswina,
 Och lemna lustet reet och Himmelen all klar,
 Då frögdas thet igen som för bedröfwat war
 När inthet Solsens lius them kunde stängia hinna.

Så mycket mehra råckt och gladt the stenen brinna,
 Then tijdh emellan migh och then iagh älskat har
 Thet hennes ögons steen förhindrad något war,
 Då war och så all mörkt och stumt uti mitt sinne.

Så war iagh och medh Sorg och ångslan så beswärad,
 Och för thet mörkret så aff all min hugh förfärad,
 At iagh had inthet mehr til önskt än så igen.

The stöne ögons steen, uthaf min bästa wän,
 Ty Venerid är min Sool som wederqwecker all,
 Lijf gifwer / wärmer / rödr / thet warnat är / och kalt.

För gäfwes är mitt Häpp och tåfänge at mehr waka,
 Then är sin koos som iagh har haft för alla tår,
 Then som min Kärleek war, then som war mitt begär,
 Ens annors blir hon nu/ nu snart ens annors Waka!

Swi har iagh dålt til thet hon skulle migh försaka,
 Och inthet sagt äth then migh hielp'r uhr mitt beswär,
 Aff hwilkens skönheets prach't iagh så betagen är,
 Har iagh thet bittra bland medh söma kunnat smaka,

Och Kärleek inthet haft odöld til Kärleeks lödn,
 Ty til at hafwas tår beweker ingen bödn,
 Thet kommer i ens hugh emoth förnufft och finne,

Och wijsdom uthe är när Kärleken är inne,
 Kanste iagh älskat har för gäfwes uthan lödn,
 Men thet är sant, iagh har och brukat ingen bödn.

S Den stränge nye lagh migh Kärleek förestrefwer,
 At länge hålla tyst och tija mitt besvär,
 För all' allenast nu then största orsac är,
 Thee iagh så rödgt och sent migh honom undergifwer.

Hwarföre må iagh en fritt säya thet iagh blifwer
 Utch henne mehr och mehr och dagligh mehra kär,
 Och ingen henne lijk i dygder finner här?
 Iagh täncker för än han migh så til tystheet drifwer,

Emoth hans macht och wäld iagh heller strida will,
 Och hände sedan alt hwadh lyckan lägger till,
 En sådan Engels träl och thes urhan ingas!

Men hwadh skal iagh aff wäld til fröheet född, så tvingas?
 Ney ney min Son om du wilt säkert lyda migh
 (Sang migh en hemligh Köst) uthärda/ biida/ tigh!

Till diupa söte Sömn gör inhet ihleff blunda,
 Kär som och urhan blund Sömn inhet vara kan
 Naturligh som han bär fullkommeligh och san
 Men dhen som något är på hiertat til åstunda,

Til fruchta, håppas på, til ålsta, til begrund
 Lär twinga, Zanckarna sin flyckt då taga an
 Bredryggia jorden kring så wide som Solens grann,
 Så diupt som Hafsens grund så högt som himblar runda,

Doch komma igen in till käras sedde Hamn,
 Ehuru mörte thet är, ehuru och långt bårt,
 Och söran medh sigh i sin ålstar's Sång och Hamn,

Igenom mång sald Muur, lång wägar såsom kärte,
 Och iagh, när iagh nu kom slätt ingen ting mehr röna,
 Så seer iagh likwål grant i Zanckarna min stöna.

Et Blåmsler, nys upväxt och friskt har mig bedragit.
 Medh fågring sin/ thet thet ibland the andra ståår,
 At iagh thet til at see thet dagligh fring om gåår,
 Och ingen annan lust har iagh een tijdh migh tagit.

Til ingen serdels saar medh något alls war slagit,
 Ju mehra iagh thet seer ju mehr thet skönheet får,
 Och mehr och bättre lucht som up i lusten går,
 Som har nu wide omtring dhen Dren helt intagit.

Thet synes inthet, att så högh och listigh saria/
 Så wactra täcke blad, så prächtig upväxt stam/
 Om thet doch kunde stå at från förwifning wária.

Thet gifr all andra Gräs och listigh örter stam,
 Ty ingen Roos/ Viol/ Lilia ellr annan blomma,
 Kan mehra dher emoth til någon lifhett komma.

Så sade iagh thet war een söt och lustigh plåga
 Til thet at iagh förnam/ hwadh olijt Kärleek war,
 Then som man inthet gör när man will uppenbar,
 Men sedan badh iagh Gudh migh hielp' uhr sådan låga.

Hwadh? Ålsta then iagh weet dher efter inthet fråga,
 Then som min Sorg för leek/ och Eld för löne taar?
 At heller migh een liff och rientligh Kärleek drar,
 Dhen både iagh och dhen som iagh haar får kan åga,

Som wore så wål migh som then iagh ålskar rådt.
 D Frigga henne doch så wål sommigh upwådt,
 Dhen swaga Elden tånd i mehra synligh flamma,

At hon må lnsa klart och gifwa mindre rödt.
 Hwadh skadar Benerid thet? har iagh och fått dhen samna,
 Du töl så wål som iagh/ at hastwan doch förstöt.

Gom man bër älska thet som man wårdt älskas finner
 Så är dhen wård som migh til älskande förmar
 Hon som än dagh från dagh mehr och mehr fågring får
 I all ting mehra list the Himmelske Gudinnor

In the som födas här the dödeliga Qwinnor
 All Qwintligh denelighet then samma öfwer går
 Bland Jungfrur som een Sool för sina Stiernor får
 Af flera strimors glans och större klarheet brinner

Och hatwer mehra dygd allena än the alla
 Them wij medh fågånge Namyn här dygdesamme kalla
 Een prydnad i wårt Land/ ett under i wår tids

Dhen hwilken ingen kan här neder lifnas widh
 Som sköne Solen är i Himlens höge Saal
 Är Venerid hoos of här/ på jordens låga Daal.

Befriad uhr the Nåde och swäre tråldoms Bänden,
 Hwar i iagh under digh O Venus bundin lågh,
 Til Hand och Foot besnård i diine gyllendråggh,
 Seer iagh min hugh nu wånd upåth the högge Landen

Som Bårgmör uthi boorundsluppen från den handen
 Som hölt migh mellan Häpp och fruchtan, som på wåggh
 At iagh migh up och ner om hwalfwas dagligh sågh,
 Nu up i wådrer wåggh, nu sänker nidh på sanden,

En annan Gudoms krafft min penna hemligt drager
 Och medh en wårckan blijdih mitt Sinne lått intager,
 Iagh suoger inthet lått hwadh Venus hafwa will,

Men nu fast heller thet Apollo säger till
 För honom mehr till redz i alt dhet han befaller,
 För honom och Venerid iagh wunnen nederfaller.

När mitt Hjäpp så swagt, at iagh thet hwarcken höder
 En heller seer, och thet förbundet som war sagt
 Aff Ede gjort, och migh sampt henne förelagt,
 Wæet ingen om thet står, hell'r hwem som thet förföder;

Iagh wänter likwäl än och migh alzin thet röder
 Behur then wägen ditt iagh seer migh wara brache,
 Och länze hullin qwar aff någon hemligh mache
 Som drager/ föregår, ledsager och migh föder;

Thet beder iagh och aff digh som migh ledsagar så,
 Och gör din flit att migh må altidh lyck sampt gå,
 Iagh beder/ nu en gång omsyder uppenbara

Hwem dhen som ärnas migh till älska måtte wara,
 Om iagh som nu är lift/ then in thet älska får
 Som iagh begär at har/ uti så många år.

Et kärlike duswe paar sig medh een Kys förenar,
 Och såsom hwadh aff them then ena hafwa will
 Then andra inthet kan mothså och neka till,
 Medh Hierta och medh Mund thet ingen them förmenar,

Allså bdr uthaf of hwem Amor så wäl menar
 Hwars ännors önskan straxt upsyll och göra gill,
 Zy är så hans behagh hwem törs så wara will,
 At tygeln slita aff och så medh olet skena.

Du så aff Munnar två allenast een Mund blifwer,
 Så fährt en såsom sin then Kys then andra gifwer,
 Hwadh of och göra bdr aff thessa Foglar lär,

The minna tigh thet på min enda hiertans kär,
 Kan uti Brösten tu allen ett Hierta wara,
 Dhan then enas lifst then andras är i fara.

A Jte i een Trågård står dher Bärget iagh förärte
 Dhe Mdr som hafwa bodsk på bärget Helicon,
 Så framp the til dhen sång migh dichter Venus son
 Min Nymphe til beröm, sin nådh och hielp bestärte,

Om dhe migh hennes Noos tilbörlikt sungen lärre,
 Jagh gofw' och Gården medh tilbruka som ett låån,
 Men inchet äga dādhe wore dher istrån,
 Igenom andra, dhe at brukan ey begärte:

Dhen Gården lustigh är för alla i hela någden,
 Och prydnan dher ushi är wactra bärget runde,
 På Berget inchet sees så prydligt aff lågden

Som Venerid når hon är aff Kärleef migh dher unde,
 Seer henne selfw' i Mdrer/ i nise Systrar wiise,
 At i til hennes prijs, migh edre Konster wiise.

Shen du medh långtan floor har möst så länge biida,
 Dhen inthet wiste fört hwadh Kärleef har för wacht,
 Hon är nu om du tror och Kärleef uuder lage,
 Hon wänder til digh nu dhe suua. Egon blida,

Om dhen du fört har drömt sigh läggia widh din sida,
 Hon drömmer nu om digh dhe samn' aff samma traffe,
 Digh för sin wällust all, hon håller i samma ahte,
 Så kan sigh lyck an snare, wil Kärleef, wända och wiida,

Som snara Foglen går igenom lufften tunna,
 Du fram nu samma wagh, som blixt tilbata igen,
 Som snälla Diortar up och neder springa tunna

På Bergen dijt dher dhe begynte komma an,
 Allt så är lyckans löpp i werlden aff och an,
 Dhen som aff samma kön och sinne wara kan.

Från dhen tidh at Gudh af beener Qwinnan gjorde,
 Blett Wännen som aff jord och stäfft war skapad blind,
 Dhet än medh gode skäl beklagar jorden trind,
 Dy Qwinnans list och mod och skönheet man straxt sporde,

Hwad hon mot Gudh, mot Man, mot Ormen wäga torde
 War hon til sinna på och dichte mehr geswind,
 An tit at löpa snål och rast och wigh een hind,
 Hwar medh hon råder mehr medh man än henne borde,

Om Hustrum thet så will, tror man at swart är hwit,
 Och äther hwit är swart igen i sinnet sit,
 Dy Kärleek binder så dhen Kärleeks Guden blinda,

Som kan of göra lös och när han will of binda,
 Hon älskar intye då när man henn' älska dömmet,
 Men när hon syns at honk alt älskande sör glömmet.

Em har doch först begynt dhen gamle Seden lede
 At binda ett stygt hwitt så långt så: egon nedh
 På Jungfrur när dhe Sorgat bära hafwa sedh,
 Och wij dhem klådde ja i någon jordsänd lede,

Dß låta inthet se för hwem dhe sig berede
 För dhem som föregå eller efter uchi ledh,
 Man weet en hwem är gladh, bedröfwad eller wredh,
 Dhee syntes migh förret at gå så långt ett stede

At iagh fick inthet see, aff Jungfrun som iagh förde,
 Dn gaf iagh Amor skuld hwi han som hade migh
 Du parat så ihoop han tillåt at iagh hörde,

Men inthet at iagh sågh hur Sorgen sticlar sig,
 Hwad hans mach och hoos dhem siagh hëllia så må wara,
 Som inthet mehra än til Munden åhre bara.

När inheet mehr än Mund är bar dhet and' i fugga,
 Är fråga om Käricket må då druka någon pöl,
 Eller om han säfwer då och sigh si länge hwil,
 Hwar medh han sarga kan medh sietta eller hugga.

Ach, ach iagh weer dhet alt är Mund än mindr än mugga,
 E. er sigh all stönheet dijt medh hast från många myt,
 Såsom flygand språng hon kommer medh ett til,
 Andoch man näpelig kanin under täcket glugga,

Hon fdrer särtan medh aff röddeste Coraller,
 Och fogar henne inn uthi sin marmorhwilt,
 Långd/ stack leek/ swalhea/ widd/ strax lika stönbigh faller,

All din begäran hugh och tanclar wändas dijt,
 Som kärlet stönheet dray, iag mins wäl hwad mig skedde
 När iagh een gång i Sorg min Venerid så ledde.

När will du hålla up du wårn fulla' göya
 At småla midh så rått: dhen lättre kalla snö
 Och inchet smältan up medh wårma dāstwa is
 Du lagger inchet aff dhea burna hwijta flöya

Hwadh stuler du dhet du will inchet annan röya
 At icke stole gro the snö beråttre frö
 At icke wårer Gråås som gifwa diuren höö
 Så snart dhet slächtar liumt och wådrer börlar tögo

Hwadh äst du rådd för mars sö: dhet at han är heet
 Så är iagh och män kall är Veneidh som man weet
 Doch liitwål ähre wi så gärna hoos hwar andra

Du låter han sin wård dhen trumpona Wintren wandra
 Och kommer medh migh snare til Sommaren til gåst
 Som har of hwar sin Krank aff lager löf hoopfast.

O M alle the af Sorg/ för Kärleek stult/ förfalna,
 Och af sin trångtan swår så blet och magre gå,
 Betände af hwardh foot/ och hwij the ginge så,
 By råcktes många the i sinndom såyes sulna,

Dhen säger iagh är stult af fräsa och nu smalna
 Så Händren såsom been en annan fyller på
 Een Flus at han är nåt/ och hielpes både två
 Om heran som är rånd i Hjertat kunde kånå,

Han gör mi blet, nu rådh/ nu sulsen och nu seet,
 Dhen sulka akndh mehr än råkiarn dher om weet,
 Men will ey wara lått/ ty ledh är honom hålsa

Och suidom mehra råckt iagh tan thet hoos min kåra,
 Som iagh har kunnat lått, ifrån sin fräsa frälå,
 Men hon will heller ånf aff lust sin Kärleek båra.

S Du kom all klädd i hwiet in widh öhen löge stranden,
 Y föllie aff andra tre och sökte warnet swale,
 Der som thet war mäst lungt och grunt och rent och smalt,
 Dher som thet war mäst klart och swer skära Sanden.

Som är fring mätlars haff til the lufffulla landen
 The had' en löge plas i Sämman wärman wale,
 Du til ett tindh fördrif hwar annan öfweralt,
 Medh Klädren up til Knä hwar annan höll i Handen.

Snart lades Klädren af snart squälpa the och prasta,
 The lillie hwita lär och Been nu wältras om,
 Så säkr' at ingen sägh och kunde them förrasta.

När idgh af Stogen rådt wäl höld, när in til torn,
 Och thet ey kunde förer medh thetas willia ste,
 Du fick aff lyckans gunst alsammans no go see.

GW mehr är thet man bär för ögonen får ställa
 An thet som synas hölt/ hwil höllias förtren been
 Och mehr medh sijda tygh/ hos stöne hre ar och en
 Som til at tända up mehr Kärleek kunde gälla

Och stöne achtras mehr och älskeligh och sälla
 Man weet doch thetas lust the ähre icke steen
 Fast någon af them är til at sikh blätta seen
 För andra/ men för sikh/ ähr alla dher till snälla

Hwem kunde hafwa får Venerid; snöhwijta händer
 The trinna fingrar och dhen edle skapnad; prache
 Så wet och len och wijgh chwart uth hon then wänder

Så fulle medh behagh wor' altidh hänstar på
 Ty in thet uthaf Skinn Guld Silke heller lin
 Kan på digh pryda mehr än ägen barheet dijn

För än iagh skulle digh min Käreste förgåta,
 För bleswe Himmel jord och jorden himmel ny,
 För söge warner kring och summe måln och sty,
 För wändes alla Berg/ i iämpna falor slåta,

Och all slätt mark i Steen/ all krokor Trä i råta,
 Och alle Gräs i Trä alt Guld ther worde Bly,
 Alt silfwer til hwit Kalk/ hårt Järn til blöta dy,
 För än iagh 'Venerid' skull' uchur minnet låta,

För fölle up årh tungt och neder årh alt låte,
 För bleswe Elden kall och isen bränd' aff heta,
 Om Sämman lâge han på/ om Wintren smältes slåte,

Och brutades för wedh/ man skulle syncken leta
 Vhr Sön iar gidra Eld dher medh enår man fröse,
 Och satades thoop dher som dhe fluto löse.

Sorge redskap kan du mehr digh låta bruka
 Til föda ångilan min du som för war til reds
 Til drifwa henne bärt/ sielf lått/ åstu till fred
 At föras i tving hand och til at riens siucka

Du will man ha digh stys/ för wille man digh miucka
 Men war förnögd medh hwaqh som man uthaf digh bedt
 Så at du in:het mehr/ widh ont än gått än ledt
 Sorgsfärian du som iagh/ sielf Sårigen måste upsluta

Men häppas frögd igen/ och låt digh ey beswära
 At rekna up thet Taal iagh til min hiertans fåra
 Hastt hafwer widh migh sielf i waken och i dröm

Och thet iagh dhenna Natt har drömt en heller glömt
 Hon kom som tycktes migh och nu bekände fritt
 Hon hade hele om wänt til Kärleek sinnet sitt

Wogh nogh/ min kára nogh/ har du nu lærit gälla
 Din sköndheet och din dygd nogh har du wisa prof
 Att låga troheet min hwadh gärs digh mehr behof
 At migh emellan hop och ångslig ewiglan ställa

Om min förtiänst du kanc nu reda domen fälla
 Och taga nu din fart/rätt fram föruthan loss
 At icke wäntan din må warda alt för gross
 Och du ey heta mehr dhen sköna Vänesälla

Lätt wäxa löfwen små och blomstren spricka uth
 Lää åkrarna besäas och hiordarna frite beta
 Kom ifrån Dygden hem din resa nu besluth

Til dhes at dhen är medh som bästa wän skal heta
 I Ståden willa wii så stadigt of sör ena
 At du ey resa må på landet mehr allena

L Het är nog at min Mund tilfluten än fördblir
 Den oro och den stridh/ som är om hierat ring,
 The i fördälde rum fördälde många ring,
 När du D arme hand/ du säkrare fullföllic

Min sorg medh pennan dijn och incket öfver hbllic,
 Ty fast du skrifwer up så många lönligh ring,
 Så blir alle lönligt än och bundit som en ring,
 På diupa boens grund den warner skäde skbllic

Så länge iagh så will/ paperet weet alena,
 Schwadh du west aff migh wij androm then förmens
 At weta hwadh förros tigh uti hemligheet,

Til gäma tusend år/ och är mehr ewigheet?
 Men ach hwadh är för tidst/ iagh aff tigh skal begäva
 At wina om then eld/ du skrifwer migh fördrä?

BWadh större lydna wil du stränge aff miggh hafwa
 Jagh gör hwadh du begär och när miggh är befale
 Jagh kommer heller går och tigger så medh ale
 Din willia är min lagh den. du wil för miggh staswa

Den hugen har iagh tänckt miggh föllia skal til graswa
 Du twistlar säger du. om tu miggh wänta skal
 Och synes digh nu mehr mitt sinne wordet kale
 Bland dem du för diggh seer / som nedan aff en laswa

War altijdh blidh så kan du finna miggh mehr trägen
 Låt ingen rynkia sees / wara på ännu ditt
 Så skal du hwar dagh så din lust uthaf din ägen

En litten rynkia nog / förmoder tro miggh thet frite
 Den älskar / är så full medh fruchtan och medh häpp
 Som hafwet fullt medh wagh när wädret tändes up

Hwadh för en ledsam sedså mycket älska tåga
 Och hafwa all ting lönn/ O Jungfruer edert seek
 Är thet mehr än berdm ehr lust är aldriugh heel,
 Widh alt förmycket dölt hwadh för en art til kriga.

Och inthet låta se hwem winner hwem ger swiga
 Jagh måste blunna/ see och giffa til dn deel
 Hwadh Wenerid är wahn til bruka för ett spel,
 Och huru högt en Känst til gisra blind kan stiga.

Nu spörrier iagh ett ord thet hon i sönyn har säkt,
 Nu aff thet hon har drömt/ och sagt sigh trogne tårna,
 Det warder då och då/ migh ställandes förtälte.

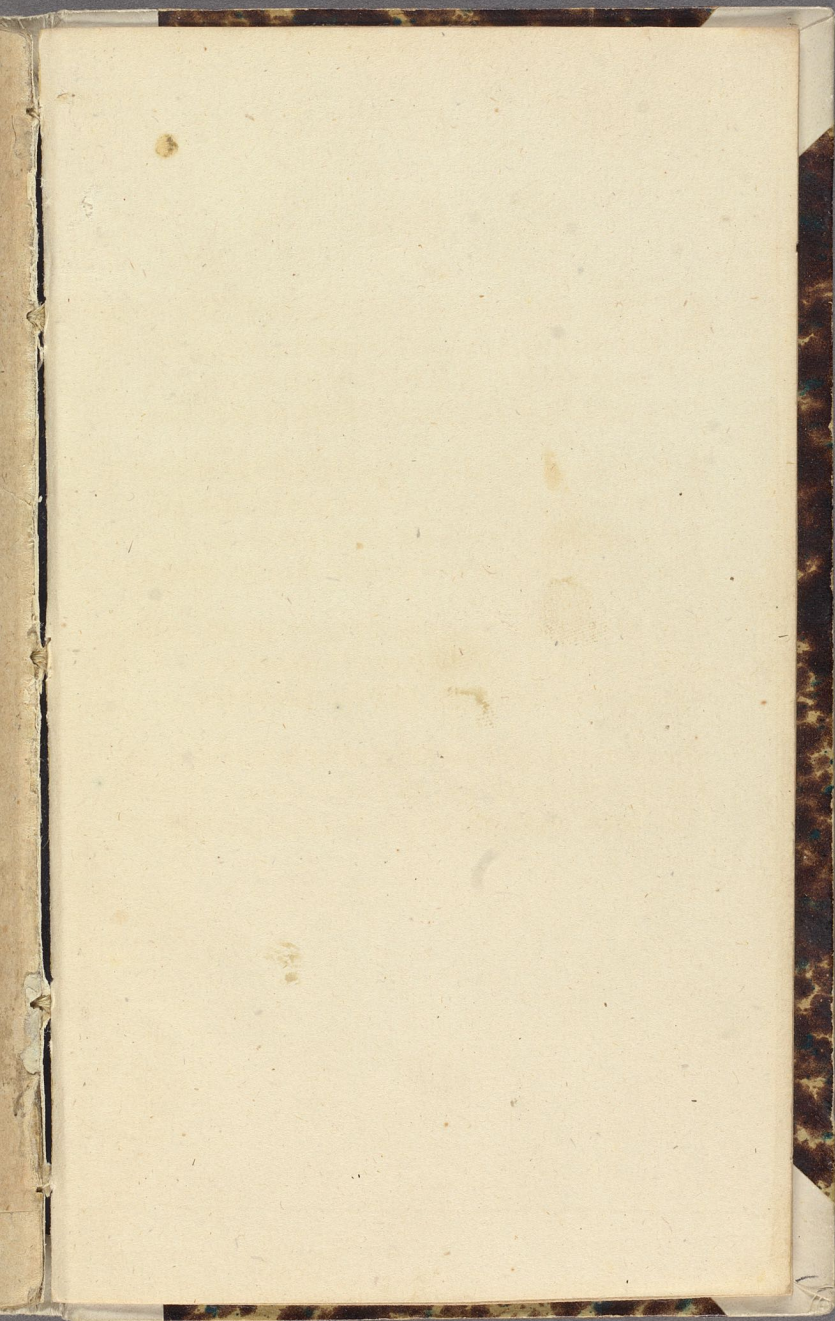
At iagh får weta aff hwadh hemlige hon plåg ärna,
 Hon älskar litwål och då när hon säger me/
 Hwadh lust har du där i/ min kärste. migh sön.

SWadh Rosenrödt är the the marmor hwita Kinder.
 Så äfta säria om när du mtgh hoos digh seer,
 När du bedröfwad äst så wäl som när du leer,
 Hwij talar du ey fritt hwadh kan du ha förhinder?

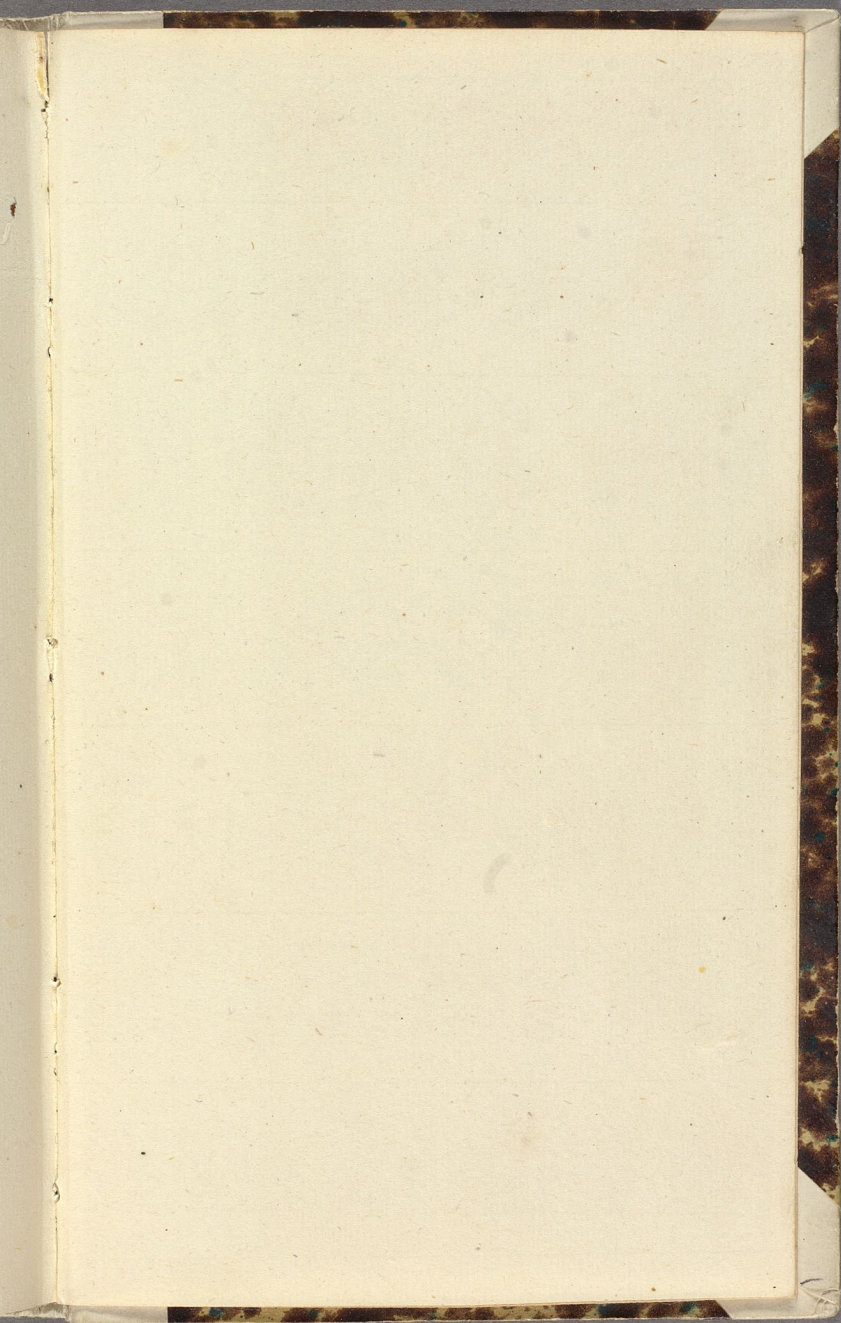
Är doch din brand så stor som min och icke minder,
 Så het men mehra döid när min han ligar mehr,
 Hwar aff i stad för röst din rådna sigh betar,
 Och Tungan lüffligh förer nu tårer aff hetan brinder.

Den lilla Gudens mache wil du medh all flit dölia,
 Och kan thet til een deel men icke längre än
 The glänzend egons sten små egnelåten hölia

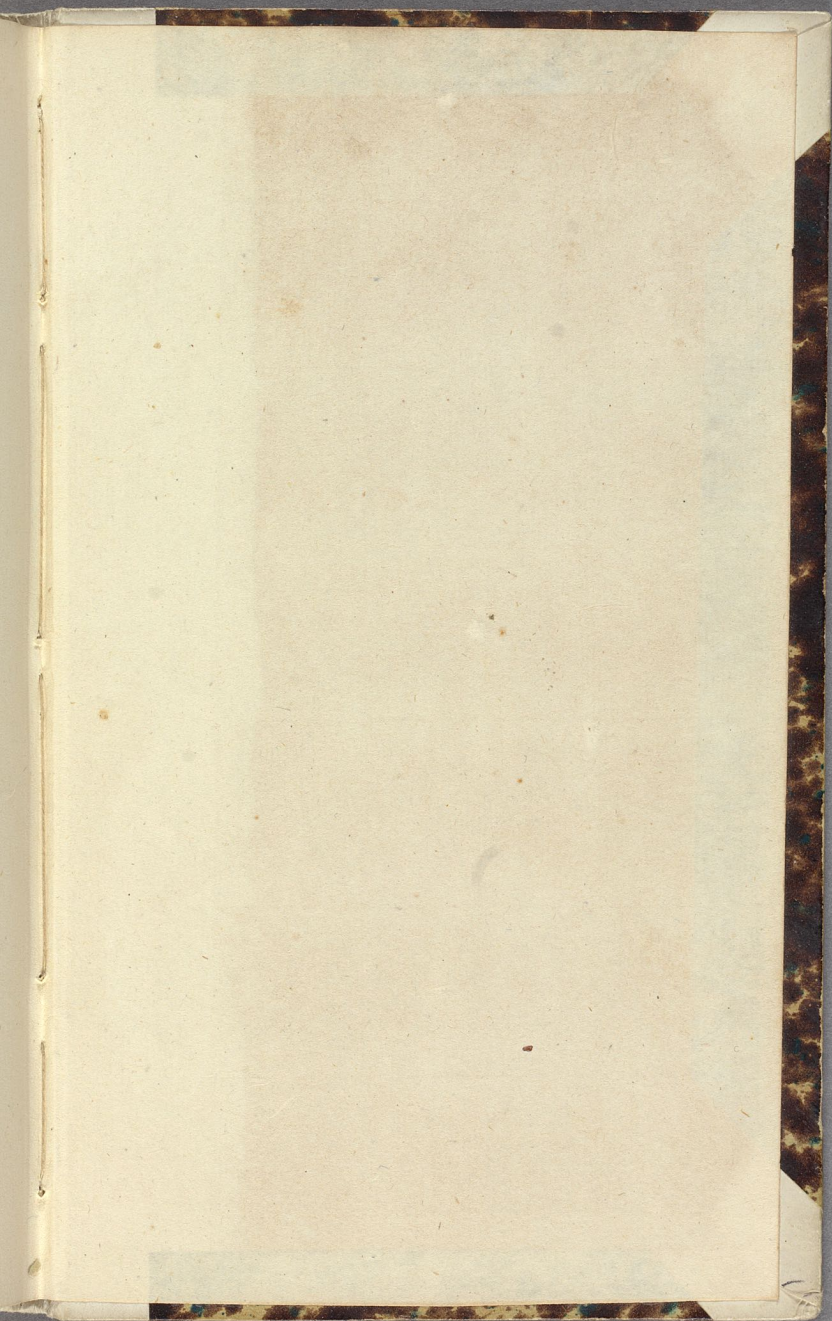
Men han som där i bor straxt röher digh igen
 Lät of min Venerid här effter uppenbarligh
 Wår kärlek bruka fritt ty han är inhet fahrligh.

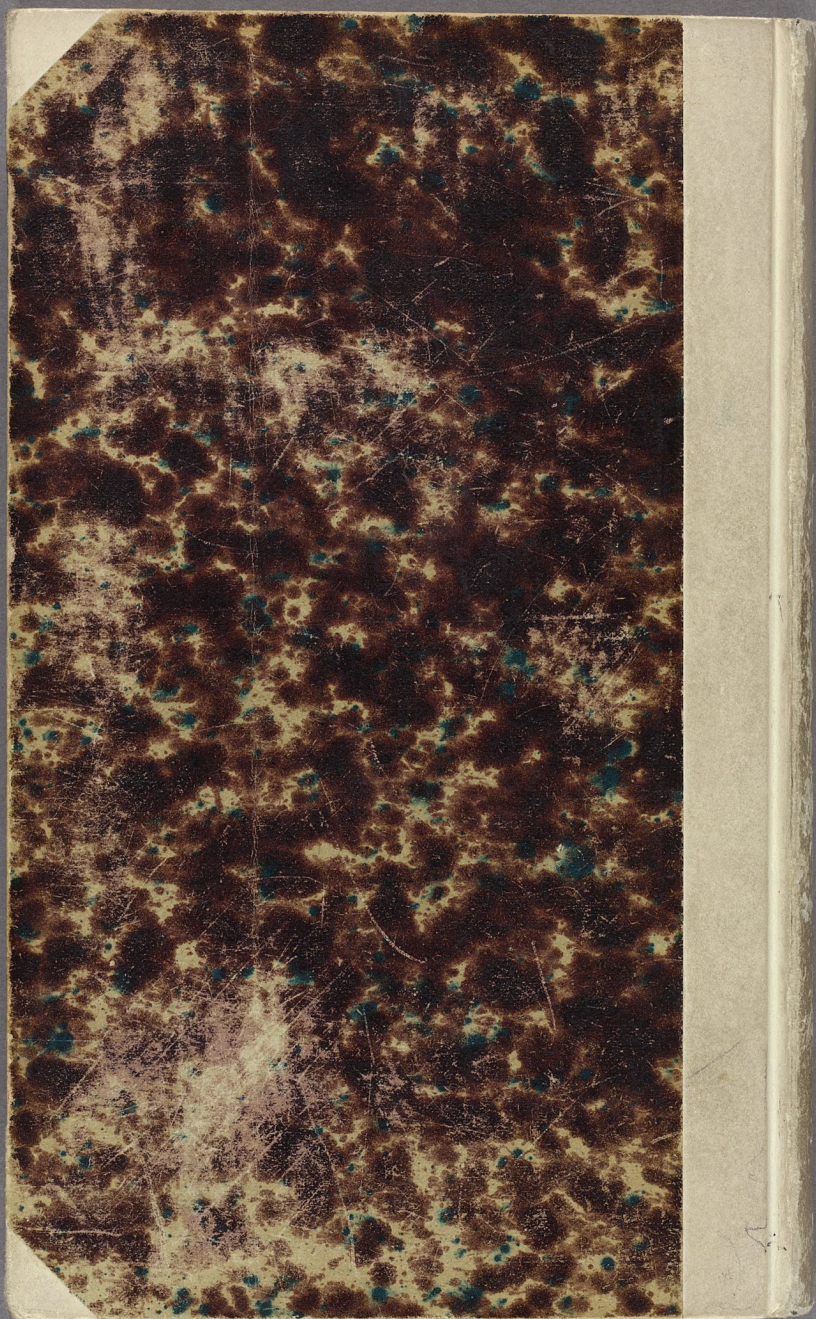

Potter's ...

